

Emlékszünk még az almanach-költőkre? Nem söpörtük ki mindőjüket az irodalmi közbeszédből?

Kár érettük, hiszen ők teremtették meg az igazi nagy költészet nyelvi nyersanyagát, ők munkálták ki a megújulás formavilágának alapjait, ők teremtettek befogadó közönséget a literatúrának, s teljesítményük csak az óriások árnyékában vált elfeledhetővé.

Koosán Ildikó ízig-vérig a tizenkilencedik század gyermeke, népi elkötelezettsége, formakultúrája, tiszta erkölcsisége onnan táplálkozik. Korszerűtlen lenne? Nem hiszem. Inkább egy értékrend vállalható kincseit menti át zűrzavaros, értékvesztésre hajlamos évtizedeinkbe. Megtisztítja a régi ékköveket, ha kell, új foglalatban csillantja fel őket. Az ujjait azonban mindvégig a mai világ pulzusán tartja, a régi gyűrűk, kövek mai érverésünk energiáit is kiragyogják. Képei, szókapcsolatai, pontos versei, a bennük munkáló töretlen hit és elsőpró szenvedély valódi költővé avatták.

S egyre kevésbé megkerülhetővé.

Gyimesi László

Koosán Ildikó | AZ IDŐ SODRÁSÁBAN | versek, gondolatok

KOOSÁN ILDIKÓ AZ IDŐ SODRÁSÁBAN

VERSEK, GONDOLATOK
2009–2011

KOOSÁN ILDIKÓ
AZ IDŐ SODRÁSÁBAN

KOOSÁN ILDIKÓ

AZ IDŐ SODRÁSÁBAN

VERSEK, GONDOLATOK
2009–2011

Szombathely • 2012

Koosán Ildikó:
AZ IDŐ SODRÁSÁBAN
versek, gondolatok

Lektorálta:
Gyimesi László
író, költő, irodalomkritikus

ISBN

© Dr. Bódor Sándorné Dr. Koosán Ilona
2012

Borítóterv, fotók:
Koosán Ildikó munkái

Nyomdai előkészítés:
Kerényi János

Nyomdai munkák:
Balogh és Társa Kft.
Szombathely, Károlyi Gáspár tér 4.

Bevezető helyett

Vallomás a líráról szonettkoszorú

I.

Mert széle, hossza nincs a nagyvilágnak,
s tovább tágul a csillagközi tér...
A jó líra tömör szépséget ígér,
esszenciáit rendnek, tiszta vágynak.
A végtelen felosztva részletekre,
mind önmagába rejtezett egész,
a kortudás avul, s képtelen merész
eszme csal új galaxis-fényterekre.
Hát mért ne lenne helye ott a szépnek,
hová a teremtés díszeket rakott,
és feltár benne ezernyi ablakot,
új kontúrt, szín, fényt küldeni a képnek:
Megértetni, kik vagyunk, s minek.
Nekem a líra azilum, sziget.

II.

Nekem a líra azilum, sziget.
A bennem feloldott atomnyi létek
jelenén túl, ahol véget érnek
a még rejthető mikro-részletek,
elektromágnes-rezgések születnek,
míg lelkemben a boldogságtudat
széles spektrumú hullámsávokat
vetít a szerteágazó ereknek.
Fogom az adás minden részletét
ahol a lélek kedvére fürödhet,
és úgy hiszi, ma nem hiába élt.
Elkalandozni baljós részekért?
Vallom, a vétlen sokszor ráfizet!
Messziről félem a végtelen vizet.

III.

Messziről félem a végtelen vizet.
Eszmehullámok akit elsodornak
hajótörött, ha nem ma, akkor holnap.
Eladni hazát, erkölcsöt, szívet
a kor kényszerít, pénzért cserébe,
amott a ház dől, emitt egy roskatag
ember nyúz titokban elejtett vadat,
és fát szerez, hogy legyen estebédje.
S a líra? Hogyan szól, miről beszél?
... mert nem volt rajta több mázsás lakat,
légüres szavakat lopkod szét a szél...
Gyógyír a vígság, vesszen hát a bánat,
mint strucc, ha fejével föld alatt matat,
esélyt adok a lélegző virágnak.

IV.

Esélyt adok a lélegző virágnak,
kertet, azilumot itt e sárgolyón,
ilyen az ember, néha álmodón
hiszi, és lepkeszárnya nő a vágynak.
Pince hűvösén élni nem lehet,
lázong a test, a képtelen alázat,
viharsodrás feszíti szét a gátat
ostromolja a fénytelen eget.
Ami sajátom, jövőm létalapja:
kedvem a vágyat ésszerűn belakja,
s lírák, ha szól, nem fog megtagadni.
Almafám virágos, menyasszonycsokor!
Buzgó hitemért senki sem okol,
miért induljak más tájat kutatni?

V.

Miért induljak más tájat kutatni?
Gyökeret tépünk, vele föld szakad,
ha, ami bennünk él, s tudathoz tapad,
próbáljuk erővel megtagadni.
Bár váltakoznak jó és rossz napok,
felver a gaz, és veszni látszik kertem
– lelkem naponta ahol megteremtem –,
lírák jön társul, irtani gyomot.
Fáradt vándornak, akit éhe ölne,
életét menti pár út-menti körte,
gyümölcsöt véle így szemezgetek,
az öröm fáját látom megfoganni...
Miért induljak más tájat kutatni,
idegen égövet, égboltot, kegyet?

VI.

Idegen égövet, égboltot, kegyet,
ismeretlenség von fénykörébe,
ha közeledsz, jobban szemügyre véve
feltáruznak a kétes részletek.
Mágneses vonzása lelkednek kevés,
térerején átsiklik térfeled,
csalódva lépsz tovább, sírva kérdezed:
mért kellett nekem ez a tévedés?
A kevesebb több! Ismerős zugodban
igaz meséid forrása, ha csobban,
hálálkodva áldd gondos istened,
mert küzdeni hazádban, otthonodban
jobb, mint henyélni idegen honokban,
bár termésük szebb tán, s gazdagabb lehet.

VII.

Bár termésük szebb tán, s gazdagabb lehet,
megtévesztő a külső csillogás,
nem bensőm kényszerít, külső ráhatás
oldoz fel, hogy akár tolvaj is legyek...
Rafinált szépruhák, díszes ékszerek,
hős percmberké aranytrónusa
vágálmot szül, de lombostól dől a fa,
s az égig érő fény-kopár hegyek.
Meg kell térni az olcsó kábulatból,
dalt kölcsönözni kerti madaraktól;
nem elég csupán jobb lírát akarni,
szándékot, kincset halomba gyűjtve,
gáncsokodást merszünk alá gyűrve,
saját ruhánkat kell magunkra szabni.

VIII.

Saját ruhánkat kell magunkra szabni,
más rongyát, ékét pőrén se keresd!
Nem nyílik össze hajnal és az est...
Idegen dalból elég egy fikarcnyi,
s mint grafiti a tiszta házfalon
képedbe rondít, furcsa fintorát
bőrödbe égve viseled tovább,
még rád fognák, behódolsz vastagon,
kordivat szabja méretre lelkedet,
s a rap hatalmát fennen hirdeted,
holott, ha kéred, csendjeid felelnek
polifon hangon, énedről mesélnek,
halk hárfahúrra komponált az ének:
kételyek, tudás, ábrándok, szerelmek.

IX.

Kételyek, tudás, ábrándok, szerelmek,
az út kiosztott mérföldkövei.
Üres hátizsák, vagy reménnyel teli
felbuzdulás, sorstűró függelmek
színezik mesterin világom át meg át.
Szabálya van és hitele a rendnek,
titkaim kimondva életre kelnek,
felkavarják a lélegzés porát.
Mi jobb, egy drámát vállaimra venni,
vagy gúzsba kötve örökre temetni
az életigenlő kisdud vágyakat?
Ne várd a választ, máig nem tudom,
bár volt idő rá, s volt rá alkalom,
nekem vet ágyat itt az alkonyat.

X.

Nekem vet ágyat itt az alkonyat.
 Megannyi parányi fénybogár lebeg,
 cikáz, suhan; képlékeny fényterek
 sziporkáiban Teremtőt kutat
 lézerfény-mintás égbolton felettem
 minden újszülött lélekrezdülés;
 rögtől szakadni mégis oly kevés
 hitet ad kölcsön és erőt a kertem.
 Kontúrjaim bár merész ecsettel festem,
 lényegem színeit meg kell keresnem,
 mert fakulnak a lázongó szavak,
 időkényszer ez, ma nincs máshoz közöm:
 vajh' meddig élek itt, ez égövön?...
 Szolgáló vagyok, s végtelen szabad.

XI.

Szolgáló vagyok, s végtelen szabad.
 Nem dísz csupán, – hiszem – a porzó, bibe,
 születni, múlni túl a semmibe...
 S még több az emberélet! Lét és gondolat!
 Mikor elesett, csonka, hitvány a test,
 ha gondolat-dimenziókba menti
 magát, naponta újra megteremti
 lényegtelenből az éppen lényegest.
 S mert nemcsak dísz, rút, jó, avagy gonosz
 teremtetett létemben ami oszt, szoroz,
 más hajtóerőt is kell belül keresnem!
 Kötött a pályám, sorsom rám szabott.
 Erőt csiholok most... télhez illatot...
 Magamért védem, szenvedem a kertem.

XII.

Magamért védem, szenvedem a kertem,
 vadhajtás, vihar, kiégett pázsitom...
 Kudarcok poharát fenékgig iszom,
 s vermelem, amit jobb időkben szedtem:
 hitet, tévhitet, gondosan beosztva
 rímek árnyékán fényrést bontani,
 mert fény híján semmi sem az, ami..
 zenéljen bár szépen, csengve-bongva.
 Hagyd meg Uram, hagyd meg nekem a kertet,
 ma nano-léptékű végtelent kereshet
 a bölcs, hagyd, izgasson még a részlet,
 hiszem, titkaidra tárva tág kaput
 élhetőbb élet kap felfénylő napot...
 Mért hagynám el e hitből rakott fészket?

XIII.

Miért hagynám el e hitből rakott fészket?
 Folytonos búcsúzás, megérkezés
 sodrában pörög a megmérettetés,
 fölénk emeljük, s még följebb a lécet.
 Vagyunk, utánunk kiégett por marad
 időgubancon át- meg átperegve,
 s ott ahol arasznyi nyugtunk lehetne
 tér szab határt, a testbe bújt salak.
 Megpróbálom az időt megragadni,
 ingovány húz, meredély alatti
 mélység megfontolásra készlet.
 A jelent kell erősen átkarolni,
 ne vesszen el belőle sem maroknyi,
 még elmosná a felejtés, enyészet...

XIV.

Még elmosná a felejtés, enyészet,
hogy esküvésem nem szegtem soha!
Tanúm e táj, s én, lelkes pásztora
fő-hajtva kezdem róla a beszédet.
Lírámban fény, szín, finom árnyalat
mögé eleven hitet, gyermekéveket
rejtettem, mind, a féltett kincseket,
belőle ennyi talán megmarad...
S még mennyi minden háborog belül,
a-mért az ember folyton lelkesül,
mégsem lesz része a hét csodának...
Ágaznak, érkeznek összegyűlt utak,
hazám e sziget, s az enyém marad,
mert széle, hossza nincs a nagyvilágnak.

XV.

Mert széle hossza nincs a nagyvilágnak,
nekem a líra azilum, sziget,
messziről félem a végtelen vizet,
esélyt adok a lélegző virágnak.
Miért induljak más tájat kutatni,
idegen égövet, égboltot, kegyet,
bár termésük szebb tán, s gazdagabb, lehet,
saját ruhánkat kell magunkra szabni.
Kételyek, tudás, ábrándok, szerelmek,
nekem vet ágyat itt az alkonyat,
szolgáló vagyok, s végtelen szabad,
magamért őrzöm, szenvedem e kertet.
Mért hagynám el e hitből rakott fészket?
Még elmosná a felejtés, enyészet!

I.
KORUNK
ÖSVÉNYEIN

Mikor a kor...

Köréd nő, ahol tanyázol,
magánlégteredbe gázol,
elnyel a zöldlevélnyi térrel,
dolgoznál, nem törődsz egyébbel;

rendeden meggyűlik a csikk,
törvény van, móresre tanít,
ajtón, ablakon zár, lakat,

otthon legalább még szabad
tengődni a régiből egyelőre,
nem törődni mi lesz jövőre,

hited letördelt olajág,
bank-klaszter pengeti szavát
pénzed holnapra mennyit ér,
ad-vesz, leköt, lesajnál, lecserél;
s az életedből napra nap
tűnik pár megszokott darab,

lépésről lépésre adod alább;
volna járhatóbb út legalább,
s egy hely, amit, – hogy néha élj is
te napi börtönből szökött –,
lefüggönyözget rendre az éj is,
úgy este tíz és reggel hat között.

Egy árokszéli gyom sirámai

(Szociofotó a szegénység világnapján)

Ide születtem árnyba, fénytelen,
gyom között gyom az útszálon terem,
por lepi, sár csapja, eső veri,
szánalmas sors, akárha emberi.
Szél tépáz, rajtam úthenger tapos,
leház az örvény, fősodrásba mos.
Uram segíts, ha közelít a vég,
egynyári létem szappanbuborék.

Árokszél-lakó, névtelen vagyok,
sors-számkivetve telnek a napok,
üres tér tágul, hideg, s egyre több
kaján naplopó, ki rajtam röhög.
Létem teljében állva pusztulok,
számba sem vesznek, haszna-sincs gyomot.
Uram, segíts, ha elkövetkezik,
s imára erő végképp nem telik.

Földhözragadtan súlyt a fagyhalál,
roppant a jég, de nem hajlik a szár,
büszkeségem óv, amíg él a hit
páncél vesz körül, táplál, melegít;
por vonz magához, testvérként ölel,
nem küzdött senki hozzá ily közel.
Uram segíts, ha közelít a vég,
s végtisztességgént tesz rám egy veréb...

2009 szeptembere

Hajléktalanok

Igen. Fontos. Ne félj!
Jó lesz nekem, neked,
csak húzódj közelebb,
ne érjen úgy a szél.

A tél már vicsorít.
Papírfal, rongyüreg,
megmelengetheted
elfagyott lábaid.

Egy parti pislá fény
strázsál majd reggelig.
Ki híd alatt lakik,
Kevésből is megél.

Miénk e grand hotel,
ne mondd, hogy kérkedek!
Légy itt, ha ébredek,
ne lépj meg senkivel...

2009 októbere

Iszabirkózás

Gyökeresen változott a téma amiről beszélnek;
megint új a fontossági sorrend, a szavak, meg a
kifejezőmód is, a kor jogos-jogtalan igénye szerint;

Akár divatban az elit: anyag lezserség, díszítés alig,
rikító színekben öltözködik, mutatja magát, lám,
neki erre is telik: mélyen kivágott dekoltázs, obszcén
szóhalmazat a körmondat alatt;

Egyébként kinek mi köze hozzá? az önmegvalósítás
variációi közé végül is befér a semmit mondás
világmegváltó alakváltozása, s lám csodálói bőven
akadnak, meg követői is; a szemlélet modern
holnapisága így alakul;

Túl a jövőkép pasztelljén új színt kevernek, formák
formátlansága dívik, tarol a disszonancia, iszabirkózás
a mesterségesen szított életlűktetés körfolyosóin
felszedett eszmeiséggel;

Alig csordogál a realitás napi szükségszerűsége, az
igazi téma, ami feszültséget oldhat, vagy nyugtat
legalább, s esély a belül dúló érzelmi-értelmi kihívás
szélcsendes elviselésére.

Kikiáltó

Élünk, mint aki lépést vétett,
lebeg a szakadék felett,
alul sziklák közt sebes patak,
filmet forgat az emlékezet:
új, s újabb kép lép a képbe,
kimerevített torzópillanat.

*

„Mint mikor a vég”, – mondják –
s e képzelgésnek lehet alapja,
elhull a jó apraja, nagyja,
hallani, látni, átélni megint:
fent dögren éhes karvaly kering,
lent csúszda a bizonytalanba.

*

Kitervelt álság, pergő rigmusok,
szótömeg-ár, tornyosult piszok,
vásik a forrás, száraz véredények,
négysávú sztrádán pulzáló fények,
érzelemhiány, divat a hamis
póker; játék a ma, és a holnap is...

*

Üres koponyák mélyére látni!
Óriásüst alatt füstöl a máglya;
elektronhíd, kisülés, bármi,
a kontaktus rövidre zárja,
vezeték nélküli morze, szavak
fortyognak, felszáll a pára.

*

Mit ér a kép, a szín, ha fénytelen
s a zörejek dobja reped fazék?
Felhangciráda, túllontúl sötét
szénkrétarajz, elnagyolt hatás,
posztmodern táj, száraz vízmosás,
kék-lila hóban karcsú őzikék,

*

meg üres tenyér, zárt üvegsebek.
A közös tehenet érdemes fejni!
Mohó egy csorda, képes lelegelni
a kiserkent zöldet; épül a drága
Szupermenek külön-világa
védőkorláton túl; néha nézhető.

*

A halottat naponta exhumálják,
bűn, vagy dicsőség övezte akár,
múltja jelenbefordulását várnák,
bár önvéréből száradt rá pecsét,
nem védi zár elkapart életét;
Oszló tetemek, hantolatlan árvák.

*

Akik elfutnak, gyenge a lábuk,
szétfoszlanak a jégverésben,
ködpára fedi a túlpartig érő
szivárványhidat piszkosfehérben;
rohannak rohadtt pallóra lépve
át a Merészek – marad a kikiáltó –.

*

Neki meg mire a védőháló?

Szocio-makáma

Rímes próza

Szökve a nagyszavak forgatagából
keresem, melyik utcán, milyen házszám alatt
nyílik a nagykapun lakat, s melyik kapualj
az, ahol kukák körül a tegnapok bűze
töményen terül; ajtót, ablakot díszít a rács,
mert ez a módi,- lelakott börtön, szinte
valódi; - szórt fény csorog szét tehetetlenül
a lefolyó fele,- s vele –a szétszabdalt, foltos
árnyék;- udvarvégen áll még- a kidobott
kályha, - egy kopott virágláda,- színét
kiszívta rég a nap;- a körfolyosórész alatt-
a fal felégett bőre hámlik,- mint tébécés
vázcsont, pőrén kilátszik- a salétromos
tégla,- vakolni kéne, ha lenne rá pénz,
még ma-... Mindegy, hogy ide mikor
érkezem, valakit otthon találok;- esténként
az élők is hazajárnak, kopottas szobákba
szorult álmok- terveit írva-átírva élnek,-
szeretnek, remélnek,- a tél hidege ellen
gondhalmazatba merülve álig;- számol-
gatják, mennyi hiányzik- és mennyi marad,
- az utolsó falat kenyérből egy darab-
nékem is kijár, mert azt, hogy milyen a
„nincs” a szegény tudja csak; - ilyenkor
érezem, hazaérkezem, -„a jég hátán megélni”
apám kedvenc mondása van velem,- és
néha- néha mintha ő is; - mert ahogy

mohos lesz a kő is,- ha sokáig helyben
marad, - úgy ég belém egyre mélyebben
napra nap,- az egyszerűség életben-tartó
titka:- az emberség, a tiszta, - filléres
vágyaink teljesülése fölötti öröm;-
csak az életképes e rejtett bűvkörön-
belül, akinek a világ saját befogott
rabja,- érdemeit önlétén belül kutatja,-
s fellelni képes;- nem a másoké, személyes
szemlélet- mutat irányt; ilyenkor
megfoghatatlan- ajándékokkal megrakottan
- indulok vissza, mélyebbre kúsznak a
gyökerek, - élednek tudatalatti fénytterek:
- van hely ami befogad, ahová lábadozni,
erőt gyűjteni járok,- csak ez az árok -
múlt és jelen közt ne lenne olyan meredek...

Szombathely, 2010

Béke!

Naponta dúl a harc,
s azt mondd béke?
Kudarcra új kudarc,
s azt mondd béke?

Te így látod, ő másként,
az ellenséget társként
viseled, összezárva,
úszol a szennyes árba,
s azt mondd béke?

Ököljog, drog, bilincs,
s azt mondd béke?
Imádság, haszna nincs,
s azt mondd béke?

Fejek homokba dugva,
felettük hajt a dudva,
düh, harag hömpölyög,
félrebicsaklott ösztönök,
s azt mondd béke?

Kenyérharc, utcazaj,
s azt mondd béke?
Bábeli hangzavar,
s azt mondd béke?

Csont-bőrré sorvadtt testek,
munkáért nem fizetnek,
barátból ellenséged,
véredbe nő a méreg,
s azt mondd béke?

Hazug a kor, hamis,
s azt mondd béke?
Szállj szembe magad is,
s mond azt, hogy: Béke!

Elég, elég a harc!
S ennél még többet akarsz:
Ne legyen rom a világból!
Terjed a tűz, ha lángol...
Mond azt, hogy: Béke!

(a békemenet tiszteletére)

2009. november

Ez ma a tét!

Tömény hiányok,
s az embervilágú
fényrepülés közt
vakbuzgón
rést tapogatva,
már idelátszik: teher
a régi humánium,
s az erkölcsi szózatok
ünnepi éve lejárt.
Más gonddal henceg,
más rügyben feslett,
a csődkalodában
zárt modern világ.

Interaktív légy,
ilyen a módi,
loboncos eszmék
tér-idején
közös gubancunk
megkerülése vétek,
zsebünkre játszik,
rulettezik az Élet...
(Ráadásképen
sárviadal dúl,
full változatban)

Mélyre zuhanhat
mind aki vesztes,
saját sírjába
fortyog a lét,
kijutni innen
rongyba, gatyába,
vagy benne rekedni
ez ma a tét!

2009. március 29.

Hirdetések

„Korszerű tudás kell! Az elvek túlhaladtak!”

„Új ismeretlen ütötte fel fejét”

„Biztonsági zár... dupla erkélyablak...”

„Fürdőszobádba színesebb bidét!”

„Állíthatsz kertbe szoláris lámpatestet...”

„Megjósolták a bankpapír cserét...”

„Szerелеmből csak korszerűt keresnek.”

„Bóvlit cserélek márkás régiért!”

„Illik fizetni társért, konzumlányért...”

„Új túlélés-trend! Bizarr feltételek!”

„Kép a képben, mért lenne másképp?”

„Vesszőfutásod forintba mérheted!”

„Ha fizetsz, (csak neked) milliós ajándék...”

„Földönfutó vagy? Újrakezdheted!”

„Minek a tett, elég a szándék...”

„Hirdess, lesz pénzem, ha nálam hirdeted!”

Szociofotó

Nyomorba lépked, aki erre jár;
pár sánta lábú korhadt kerti pad,
firkával terhes, omló házfalak,
fénykép, amit a feslett tér kitár.

Peremváros. Füst, trágyaszag megül,
zöldnyálkás árok, ragyás kockakő,
meghitt zshivaj, a szenny hegyekbe nő,
s a híg mocsok tócsában szétterül.

Még jó, ha erre jár az alkonyat,
szürkeszín fátylát itt-ott ráfedi,
homály vacog a csonkolt fák alatt,

bújna a táj is, merthogy szégyelli...
Rég tisztje volt, mára ágrólszakadt,
végnapjait cél nélkül tengeti.

2010 márciusa

Lázadjon, aki földet ás

Halál lapul a megszokásban,
meghunyaszkodó lázadás,
beégett évgyűrű a fában;
s e bűnből nincs feloldozás.

Akit szerzésvágy falaz magába
magas lépcsőkön imbolyog,
nem látja merre visz a lába,
pörgő szélkakas, elforog,

bókol, hajlong, hűséges szolga,
fejét a föld felé szegi,
hallgatag inkább, mint sem szólna,
mellénye érdemmel teli,

s biztosan selejt házalapnak,
hazát építsen bárki más,
hős ő hiszen folyvást arathat,
lázadjon aki földet ás.

Szombathely, 2010. március 30.

Hajléktalanok dala

Rongyos sapkámat kiszívta rég a nap,
kabátzsebembe befészkel a szél,
ma élelem kell, holnap is kenyér,
jó szó nem nő, bűn számban a falat.

Teher, ha álmodom, fogcsikorgató,
és köpni kell, roncsolt a fél tüdő,
lábam nagyujja béna, mint a kő,
elfagyott tavaly, rászakadt a hó.

Napjaim vonszolnak akaratlanul,
nem tudom hová, miért érkezem,
egyszer, ha unja, megáll a szívem;

fényáras körútról így tilt ki az Úr!...
Halálnemet még válogathatok,
éhkopp, kötél, vagy inkább megfagyok.

Refrén

Mit ér az ember, ha hajléktalan?
Vándor a létben, senki, céltalan,
sorsán néhány részeg suhanc vidul,
ütik, rugdossák, gyötrik gonoszul.

Hajléktalan magányban

Bujkál, s nem talál védett zugot a szó,
amit rég kerestem, sem a burjánzó
gondolat, hogy könyvlapokra fessek:
Elég az áztatás, elég a kényszer!
Felgyűlnek bennem, fojtogatnak,
szófoszlányai elnyelt szavaknak,
kérdések egymásutánja, mi történt?
mi változott meg mára? inog az
küzdelem régi szabálya? betörtetni a várba,
lépcsőn fel, tágas terekbe érni ahol
a szó jelentéslényege helyet találna,
vén könyvet felütve jogunkat számon
kérni, akárha sámán, varázsszót idézni,
fáklyaláng mutasson utat a tettek
labirintusán, trónfosztást remélni,
s kiérni arra a térre, ahol az idő szigora
szobrot enged emelni végre, aggatni
rá pörgő szavakat, felváltva, imát,
káromlásokat csipkedísz nélkül, tűnjék
fel végül a kort idéző ijesztő torzó,
békeidőnk csonkoltjait gúzsba kötözők
mása, szájnélküliek iszonyú ordítása,
vádoljon némán is, mellbevágó, felrázó
legyen, plakátok ezrein az égi
flaszteren villám rajzoljon lángoló betűt:
Kolduskalapba kenyeret, jövőt!
Bujkál bennem a szó, nem talál zugot,
tiltakozom hát, ahogyan tudok,
hajléktalan magányban, félszegen...

Rómát citálni

Lásd! Elhiszem, ez így lehet igaz,
ma versbe rejtezik a honderű:
Rómát citálni könnyű, s egyszerű,
jambusba szónokolni kész vigasz.
Az éjsötétben, mintha égi fény,
tört nimbuszunkon óva átvezet,
leírni, s hinni szinte élvezet,
de hol marad a büszke nagyregény?
E szép szonett, hát jobb, ha nem henyél,
mint penge vágjon, ismerős a cél,
szavam fegyver, ha harcol és tanít!
Lásd! Én hiszem az ősök dallamát,
és téved az, ki más dalt adna át,
elvesztegetve múltunk fényeit.

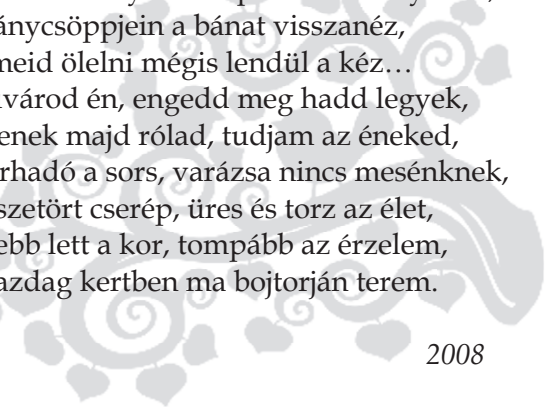
2008. május

József Attilához

Velem vagy újra itt, nem kérdezem, miért is,
könnyű a délután, fölém derül az ég is,
friss nyírfaágakon árnyéka, csöndje lebben,
tavaszi selymes ár, ahogy még soha szebben.
Egy vén rigó fütyül, jó karmesterhez illik,
a kórus válaszol, lelkem lelkedre nyílik.
Zenél a rím szavakban, fecseg a dallamon,
ma rólad szól, s ma nékem, nem űzöm el,
hagyom.
Eljöttél, víg a ház, fényre nyit ablakom,
veretes bibliám, verseid olvasom.
Mormolják, s hallgatom, az ismerős sorok
a holnapot, a rendet, ahogy te gondolod.
Gyárudvaron ha kószálsz, elér az alkonyat,
lázong veled az éj, a sínre zárt vonat.
Érzem, nem könnyeden lépsz át a könnyeden,
szivárványcsöppjein a bánat visszanéz,
szerelemeid ölelni mégis lendül a kéz...
Lélekbúvárod én, engedd meg hadd legyek,
ha kérdenek majd rólad, tudjam az éneked,
mert korhadó a sors, varázsa nincs mesénknek,
mint összetört cserép, üres és torz az élet,
dühödtebb lett a kor, tompább az érzelem,
a régi gazdag kertben ma bojtortján terem.

2008

Hol itt az épp jó?

(groteszk)

Mára a mobiltelefonba,
vonalkódomba belefónva
uralják napom cifra szóval,
olajárakkal, gáz-adóval,
bezsong a szorgos méhes kaptár,
számsor, százalék, új adattár
győzköd erővel, majd a holnap
megoldást hoz, és új a honlap:
„a legfontosabb itt én vagyok... a
legfontosabb itt én vagyok...”

Csábítanak sosemvolt jóval,
részletekben ingyen-adóval,
nyirbálhatók a kacsalábak...
Az ember szeme könnybe lábad!
Meg kell, hát mondanom mi végre
küldöm tucatnyi hálám az égre:
Tetszik nekem nagyon a móka,
enyém, tiéd? kié a kvóta
míg kézre, lábra feszül a béklyó?
Az bő! Ez szűk!... Hol itt az épp jó?

2008. november

Tűzijáték

Árrobbanások
tűzerdejébe
rejlík az átok,
a megélhetés
kényszerű
keresztje;
ez épp elég,
hogy kiereszse
gyilkos fullánkját
csomóba kötve,
– akárha vas-
golyó görögne –
s elüsse, aki
tekebábúnak állt.
A fél világ ügyes
játéknak veszi,
s a többi?
– rég vélem hallani –
SOS-t kiált.

2010 januárja

II. TERMÉSZET- KÖZELBEN...

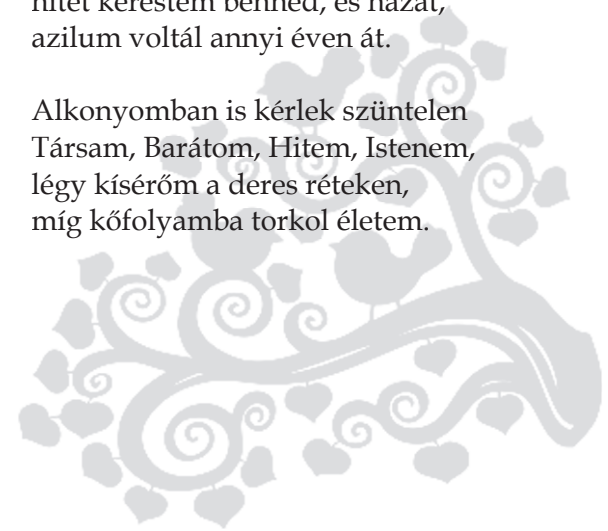
A Természethez

Nincs más, akit szolgálni érdemes!
Kíváncsiságom hajszol, és keres
más tisztelendő eszményképet itt,
s nem érnek fel teremő létedig.

Ősrobbanástól tér-időnkön át,
génekbe kódolt ősharmóniád
lesi az ember érthetetlenül:
az egyszerű oly összetett belül.

Ha voltam, létem érted létezett,
ösvényt nyitottál, tiszta kék eget,
hitet kerestem benned, és hazát,
azilum voltál annyi éven át.

Alkonyomban is kérlek szüntelen
Társam, Barátom, Hitem, Istenem,
légy kísérőm a deres réteken,
míg kőfolyamba torkol életem.

Estefelé

Lám, a téli kérget hántaná le,
rozsdabarna már, ütött-kopott

kertben a fák szél- himbálta ága.
Varjúsereg új ösvényt tapod

szürkülettel vemhes fellegekbe,
éles csőrrel vág egymás szavába

átvonulva fent az alkonyégen,
mintha poklok hadserege lenne.

Égi piktör füstölög magába'
kopott vásznát újraszínezi,

szürke felhőt puha tört-fehérrrel,
s narancs-vörös fodorral szegi,

fellángoló végső szenvedéllyel
láva ömlik szét a kerti fákra,

– tavasz jöttét, mint ki onnan várja –
széttárt karjuk ég felé mered...

Élet járt a halál otthonába'
míg sötétült, s végleg este lett.

2009

Márciushoz

Szélparipáid sörényét
virgonc, jókedvvel meglovagolva
jöjj Március, incselegj velünk;
naplávás meleged oldja fel
megkérgesedett
rosszkedvünk zátonyait;
kikecmeregve a tél
mocsarából elaszott vérköreinket
hadd, áramolja át
bizseregve az élet;
fényeid csillagszikrája hadd,
élesztgesse a bimbók
létszuszogását, s bennünk a
fényfotocellák áramköreit; hadd,
fejlődjön zsenge szépakarásunk
fáján teltszirmú virág,
lépteink alá zöldellő pázsit;
Hintsd teli marokból
a jó szándék magjait széjjel
hátha kikelnek,
s embernek szólítja társát az ember.

Szombathely, 2011. március 24.

Tavaszi

Láttalak Forrásban Fürdő!
Csendes szavakkal szólítottalak;
vállad felett irigyen keringő
selyemszél- tollú fénymadarak
fölém emeltek, feljebb, egyre
feljebb, hol a végtelen ég szabad.
Lestem szivárványhídon fénylő
arcodat, a tejút csillagporát
érted követtem éjeleken át,
lázálomtól,- mint nagybeteg,-
parti fövényen hittem léptedet;
hátam megett buja szavakat
suttogtál fülembe, s jó magam
télderes, felpezsdült testben
hajszoltalak átjárhatatlan ember-
rengetegben, hogy aztán egy
rom bérházfal tövében, talpalatnyi
résből nőtt sápadt-zöld levélben
te magad bukkanj váratlan elélem.

Szombathely, 2010 áprilisa

Viharos tercinák

Viharos szél tombolt minap,
fákat csavart ki tövestől
az elszabadult indulat.

Por, levél kerengett le, s föl.
Kupacban húzta meg magát
avardomb, fénycsík az estből

szusszanásnyit, s gurult tovább.
Hullám- fodrozott pocsolya,
magasba lendülő faág

fogta fel, lökdöste tova.
Felhők ráncba vont homlokán
az eső szétbomló szálhaja

lobogott, ahogy az orkán
cibálta, s tőből kiszakadva
zúdult le lombsátrak fodrán

a fákra esőcsepp apraja
nagyja mint gumilabda,
aszfaltra, korhadt kerti padra.

S fészkéből egy ázott rigó...

Végül kifúlt, vagy tán elunta,
ahogy egy bennünk pusztító
vihar tépázva hagy magunkra.

Vidám a reggel

I.

Víz fölé csalja széles játszi kedve,
delfin jön fürgén versenyt siklani,
napsugár indul május-reggelente
az égbolt csúcsát meghódítani.

Egy csiga félénken házából kiles,
lombot fésül a nyír lenge ága,
fenyves illatoz, ott, lent a rét kies,
rigó kiált az ágperemre állva.

Levél-fonákon szárnyait kitárja
repül, repül sok zümmögő bogár,
s az őrnek, ki az erdőt most bejárja

jó kedvet ad egy frissítő pohár,
szél lengedez átlátszó fényruhába,
új napot köszöntve ébredesz a táj.

II.

Új napot köszöntve ébredesz a táj,
szél lengedez átlátszó fényruhába,
jó kedvet ad egy frissítő pohár

az őrnek, ki az erdőt most bejárja.
Repülni indul sok zümmögő bogár,
levél-fonákon szárnyait kitárja,

rigó kiált az ágperemre állva,
fenyves illatoz, s ott lent a rét kies.
Lombot fésül a nyír lenge ága,
egy csiga félénken házából kiles,

az égbolt csúcsát meghódítani
napsugár indul május-reggelente,
delfin jön fürgén versenyt siklani,
víz fölé csalja széles játszi kedve.

Vidám a reggel

Kánikula

Kánikula! Mi lenne jobb,
bezárni minden ablakot,
hűsölni benn a hangtalan
félhomályban ablaktalan,

vagy kinn a nyári fényverés
szálfái között egy kevés
harmatban fürdő katicát
bámulni fénytörésen át

ahogy röptető-csúcsra ér,
tenger az ág alatti mély...
Menne az ember is vele,
lubickolni a semmibe.

Hőségnap után

Az alkonyat rég megszökött,
vörösben bújt a fák mögött,
ütött az éjfél, csendben már
a hárfahang, a dob, gitár.

Árad a hársak illata,
nesztelen árny az éjszaka,
patak tükrében ring akár
mezítelen a holdsugár.

Eltikkadt menthetetlenül
a hőség is, elszenderül,
reggelre kelve hús szelek
pezsdítik fel a légtér.

2010. július

Nyárvégi éj

gazdátlan
simogatások
dideregnek,

lapuló neszek
fel-felriadó
őzei az éjnek,

árnyékfüzerek,
folyondár-
fények...

... elkésett
szélfoszlány
dudorászik,

hamvad a nyár
tűzmáglyája-
lelke...

... egy hulló-
csillag még
felparázslík.

Szombathely, 2010. augusztus 18.

Indián nyár

Réz-sárga nyír fölött áttetsző enyhekék.
Behízelgően pasztell, bravúros, tiszta
kép. Őszvégi reggel. Csendek. Fényben
felhőcirádák, kék-fehér arabeszkek.
Szemfényvesztés ez, látványos rajtjel:
Vörös-bogyós fagyal, s még harmatos a
pázsit. Szent másodvirágzás-buzgalom.
Kései napfény a krematórium emésztő
tüzében haldokló természet liturgiája;
mint halott a hamvasztóban, ha megéled,
felül, s tehetetlenül hanyatlik vissza;
ijedtre tárgult fényvesztett pupilla, édes
keserű avar-íz, mind-mind az elmúlás
örökölt titka. Ilyenkor múlik kicsit az
ember is, kutatja léte apadó forrásvizét,
buzog-e még, mennyit ígér? Mert hátha...
Mennyi maradt még hátra? Mikor ér ide,
mikorra éri be lépte nyomát a tél?...

Szombathely, 2010-11-07

Hervadás

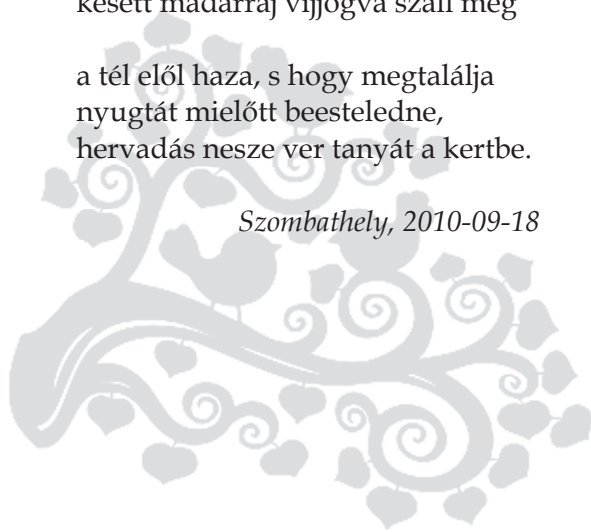
Fehérre festett kerti pad magánya
a tarka közt, ez ünnepi benne;
mágnesként vonz, akár a fény enyhe
hullámverése őszi délutánba.

Hátrál a nyár, maradna is, meg válna,
édes- kesernyés avar illatoz,
naplemente táj; mint a szél lapoz
képeskönyvet: formáját, színét váltja

bokrokon az árnyék csipkeruhája,
fodros mintája ábrándos játék;
késett madárraj vijjogva száll még

a tél elől haza, s hogy megtalálja
nyugtát mielőtt beesteledne,
hervadás nesze ver tanyát a kertbe.

Szombathely, 2010-09-18

Őszi sanzon

Megállok, talán, ha várnék...
Fénylombok, elsárgult árnyék,
vörös avar.

Hevertünk itt, hagytunk nyomot,
pirult a hajnal, ránk nyitott...
Elmúlt hamar.

Megállok, talán, ha várnék...
Madárfütty... ez is ajándék.
Őszillatok.

Felnyújtóztak a törpe fák.
Nyaranta aki visszajárt
nem én vagyok...

2009. június 29.

III. LÉLEKTÜKÖR

Léted, ha kutatom

Uram!

Léted, ha kutatom, nem gondolhatok másra,
mint a bennem feszülő megszállott akarásra;
meghúzódsz csendben, tervek, remények
elfúló motorját pörgeted fel, ha kérlek;
szólítlak, hívlak, hiszem, hozzád beszélek,
különös kapcsolat, akár a gyermek, félek
elveszíthetem amit e rejtett tudatalatti jelent,
a kapaszkodót, a bennem élő mégis idegent,
mozaikszínekben elmém tükre, ha fénylik,
ha szavaim, hogy légy, jelenléted igénylik,
valómba testetlen éltető erő áramlik át,
lelkemre fonódik, aléltra, pálmaág,
s az te vagy Uram! Vagy mégis én vagyok?
Vajon én akarom-e, ahogy te akarsz,
vagy csak hiszem, s a feszülő akarat bennem
játékszer, csupán eszköz, hatalom kezében
s én marionett bábú, a dróton rángatott,
dőlyfösen enyémnek tartom a gondolatot?
Beléd kapaszkodom, ne hagyj el, kérlek,
engedd meg nekem, esztelen szegénynek,
hadd higgyem, tőlem származnak a fények,
akarásom naponta magam termetem újra,
az erő, ami izmaim keményebbre gyúrja
a bennem buzgó szent forrás szülötte,
belemerítkezem, kortyolok belőle...

Időterembe mára nem maradt másom
Uram! csak e csökönyös hit, az akarásom;
léted, ha kutatom, nem gondolhatok másra,
mint a bennem feszülő megszállott akarásra.

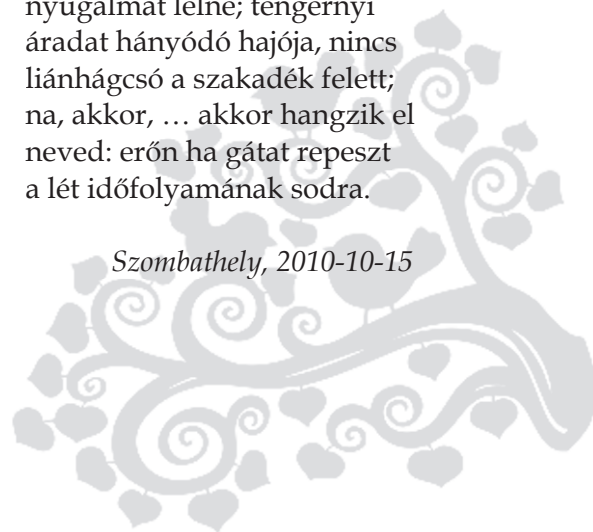
2010

Gátszakadás

Megszólítanak Uram, mikor
magányuk ajtaját magukra
zárják, az elhasznált csend
házon kívül reked, túllépve
a törtetés-világon alapjáraton
zümmög a motor, mégsem
üdít az álom; előkotor akkor
a félelemszivárgás Téged,
a szív dobol, kipattannak a
pillák, erek neonfénye világít,
lidércnyomás a mellre; feszül
inkább az ideg, nemhogy
nyugalmat lelne; tengernyi
áradat hányódó hajója, nincs
liánhágcsó a szakadék felett;
na, akkor, ... akkor hangzik el
neved: erőn ha gátat repeszt
a lét időfolyamának sodra.

Szombathely, 2010-10-15

Álmodtam

Álmodtam?! Átlényegült nyugalom
tárta elém mozaikdíszes ablakát,
belakott zugomat, az ismerős szobát
kutattam át, könnyű volt a testem,
az ajtót, az ajtót kerestem, a kijáratot;
tisztán hallottam minden dallamot
amit köznapok siketszobába zárnak,
erre a fák ősz-vörös talárban járnak,
szivárványhíd, holdsugár-fényterek,
körvonal nélküli árnyak; az ösvény
ami átvezet láthatatlan; ha ideérkezek,
letéphetem arcom barázdált ráncait.
Kápráztató! Mint aki fényre nyit!
Csupa ősmozgás, öröm, lüktetés,
szoborrá formált ábrándok közt a rés
pipitér-sárga rétre tárul, biztos és merész
mélység, magasság, szárnyalások,
megtart a szó, nem gáncsol árok,
lélegzem ezer-szín szénaillatot,
nincs tériszony, sem céltalan napok,
igazi szélcsendes naplemente,
hús forrás csillámlik kezembe,
s csokorba gyűjtött nárciszcsillagok.

Szombathely, 2010-05-04

Akarat

Lehetne, s talán nem meggondolatlan,
mint hagymahéjat, bontogatni lassan,
rétegről rétegre lehántani, hol bújnak
meg elvermelt titkai az újjászületés
napi kényszerének; a kába ébredés
után mi pezsdíti a vért, az agy légüres
résein hol szivárog át a nedv; merre
keringenek pozitív atomtöltetek, az
izomzat petyhüdt sejtjein a húzódás
-oldás ritmikus perisztaltikája mitől
fut végig nem hiába, összehangolva,
akárha koncertkarmester dirigálna;
a harmóniában nincs hiány semmi;
felkél az ember, él, naponta ezt kell
tenni; s mikor a tervek színes térképén
gondolat matat, hitet, teendőt, vágyakat,
bont ki belőle, sző tervet újra, jó előre,
mint láthatatlan dzsinn, ki deres mezőre
varázsol nyarat, beindul belül a kódolt
erő; a napi teremtmény akarata.

2011. február

Lehet-e várni?

Mikor már semmi érzelem,
csupán kép, hang, látás terem
bentről visszhangzó gépzenét;
színben a szín csak színezzék,

mikor érték csupán a tett;
s a dicsfénybe emelkedett
mechanikus gyártósoron
lényünk robottal lesz rokon;

mikor nano- szál védőruhák
hárítják veszélyek sorát;
simogatást nem tartogat
a szögletes gépmozdulat,

mikor a művi hangulat
diszkó-fényében bomlanak
bibék, kába szárnyverdesés,
elkapkodott szeretkezés;

mikor társunkhoz a szavak
dörejhez hasonlítanak;
lehet –e hívni, várni itt
új embervilág fényjeleit?

Szombathely, 2010-07-25

Izzás

Kalodába zár, így bűnhődöm,
ha szólít a vers, az új öröm.
Vállamra tolja mázsás súlyát,
sívóhomokon lábalok át,
elhagyott bozótban, gaz között,
barlang mélyére költözök,
máskor egy sziklafalmeredély
szélén repülök, elkap a szél,
hullám sodor neki a partnak,
nap éget, dögkeselyűk marnak,
ehetetlen a legjobb falat,
belső láz szárítja szájamat,
szorít a póráz és fogva tart
a folyton lüktető lelki harc,
megkínoz, boldogít napra, nap
belül az izzás, míg felszakad.

Szombathely, 2010. április 24.

Alkonyfényben

Szín-gazdag
őszvégi alkony, mint
hajótörött a sziklaparton,
ronggyá foszlott fényfonalát
meztelen ágak közt bújtatja át;
kapaszkodik, míg elnyelik a vörös
habok, évek, évszakok merülnek
vele, pár pillanat, és nincs
tovább,
ahogy
az ember
lelke is
fénylene még,
mielőtt börtöne lesz a végső sötét.

Szombathely, 2010. november 24.

Nem törsz...

Kifenve vár a guillotine,
lehullnak sorra a fejek,
kivermelnek mint férges almát,
a posztmodernről
vesznek méretet.

Mert kéred, írják a számlát,
a megméretés ördöge vezet,
önként feszülsz a
Prokrusztész ágyra,
s hinned kell, mered...

Szabványra nyújtanak,
alakra metélnék,
az aktuál trendet
mégis, hogy elérjed:

Nyelved kimetszik,
körmeid veszik,
füledbe forró
ólmot öntenek,

a szárnyaidra
gúzst csomóznak,
elbitorolják
egyénségedet.

Vallanod kell,
hozni a formát,
míg tűzzel, vassal
irtják a hited:

„Hiszed, az új világ
a csak neked való?”
S nem törsz. Hagyod,
hogy megfeszítsenek.

Budapest, 2007. október 16.

Aki megváltozna

Elszakadni a megszokástól
mondják- újra kell születni máshol,
más pillanat utcakövére
lépni az idő rengetegébe;
élni régi testtel körülhatárolt térbe',
szokott életütemet fölcserélve
más léptékben, más térarányban
keresni az élet célját, másban
mint eddig, más korban másképp;
ahogy hegycsúcson a látkép,
alagútban a sötétség színvilága
lényegül át a folyton- változásba,
a sokrétűbe, s nem riasztja pánik:
más bolygón más csillag világít;

De belül, amit az én-tudat megszab,
változhat-e, lehet-e jobb, rosszabb,
s a kétkedés, ami ott bent viharzott
felveszi-e, megnyeri-e a harcot,
képes-e átlépni új dimenzióba,
változtatni ami megszokott a szóba',
átváltani a gyorsuló időre,
új csöndre, hitre, törtetőerőre,
ahol az új szokás nagyon is számít;
levetkőzni gyerekes hibáit
az idegenségben tapogatódzó félsznek,
csalhatatlannak tűnni, merésznék;

s ha születik más, egy jött- ment idegen,
a régi „énnel” akkor mi legyen?
mondják majd: igen! szakított a múlttal,
a megszokással, a régen tanulttal,
mégis, ha mint embert nézzük... más,
merő tévedés lett, megalkuvás,
kezében bot, nincs szívében zsoltár,
más istent hisz, más urat szolgál,
része az önző, számító világnak,
csupán árnyéka régi önmagának;
siratni kár az elvesztet...
késő, mire bánja majd e tettet.

Szombathely, 2011. június 30.

Engedj gyermekként magadhoz újra

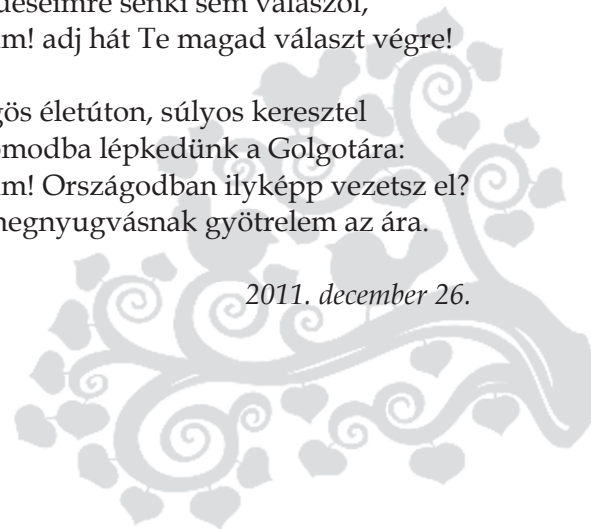
Gyermekáhitatom az idő felélte,
– templomod mélyén bimbózó virágot, –
engedd Uram, hagyj könnyörögni érte,
otthagya néha a léha világot

bűnbánatom szürke leplébe bújva,
kőkemény lépteim megzabolázva,
engedj gyermekként magadhoz újra,
hagyd, emlékezek az ige szavára.

Múltak az évek, s te nem voltál sehol,
„Te Deum” hangja elfoszlott a szélbe,
kérdéseimre senki sem válaszol,
Uram! adj hát Te magad választ végre!

Rögös életúton, súlyos keresztel
nyomodba lépkedünk a Golgotára:
Uram! Országodban ilyképp vezetsz el?
A megnyugvásnak gyötrelmem az ára.

2011. december 26.

Arcaim

Magamra nézni, és magamba,
a tükroket magam elé tartva:

mutatják arcaim, álarcaim
formáit; bőrömbé égett ráncain
utak megkövült lábnyomát,

réseit, ahogy az idő billen át
kitárulkozásból lejtmenetbe,

az alkotás, a konok akarás
erőit, néhol már kirí a kopás,

hitek, kételyek csámpás cipőit,
a késztetés, a megszokás rugóit,

ahogy töpörödik a képzelet fája,
a végtelennek újra lesz határa,

ők külön-külön arcai a létnek!

e magamba vésett tükörképnek
állok modellt még napra-nap;
állok kifaragva, mint a kő,

arcaimban, hogy engem lássanak,
s kutatom, van e még teremtető idő...

Szombathely, 2011. november 21.

Debrecen

Csendben, mint aki oson
ömlik el bennem ma fényed,
emléked díszíti homlokom,
hervatag akácfüzérek.

Virágzuhatag, illatár alatt
de régen szólhattam véled,
éveim hátán vonszolom
áhitott gyönyörűséged.

Színültig a varázspohár,
nyújtsd hát, míg az ajkamig ér,
június holdja, ezüstje vár,
szentivánéji álmot ígér.

Kedvesem karja elpihent,
tüzem hamvad, csókom ma jég.
Varázspoharam! Kiüszlak
egészen, repíts a múltba még!

Debrecen, 2006. június 12.

Meditáció

Megélt éveim, ha megkeresnek,
incselgései új, kegyetlen isteneknek,
kísértenek kéklángú lidérces fények,
vetítik villanásnyira arcvonásaim
kezdettől aki voltam, s majd leszek:
elhalt ős, e világra igyekvő gyerek,
új láncszem, kapocs, folytatásígéret;
költözik belém, s belőlem a lélek, a
mozdulat harmóniája, a hang, ütem,
az öröm, keservek, tévedés, esély...
Mert amit kényeztetek, óvok naponta
a test, csupán a forma, az értelem
életnyi takarója, gyümölcshéj, s közben
a transzcendens, ami, ha lehettem,
hajszálréseken szivárog, védhetetlen,
feloldódik a végtelen időben.

2010-10-08

Ahogy én is születtem

Születésnapomra

várok egy kezdő mondatot
a tényről,
ami bennem kavarg,
még éjszaka is, feszít, bök,
véredényeimben mintha
gyónás-kényszer áramolna,
nem tud kitörni, amorf,
amőbamódra váltakozó
súlypontját innen-oda teszi át,
mozdul kicsit, s azután tovább,
előre- hátra;
érzem, vitát folytatna vélem
az érzék, meg az értelem,
miközben fel-felvillanó
körvonalképben faragja jövő
alakját a gondolatnak,
felismerhető- élesen;
s én,

- ahogy anya bölcső fölé hajolva
látja, gyermeke ujjai görbülnek ökölbe,
kapaszkodna a levegőbe,
reflex-ritmusú gyöngyszemek,
jelbeszéd-zsengék,
ennyi telik most tőle,-

játszik, évődik térbe', időbe',
a szó hangbimbós ágait fuvallat
rezegteti, játékmadár forog;
várja, előbuknak a hangok,
hangsorok,
s beszélni fog;-
így várom,
legyen kiáltás, ének
a benti káoszból,
sorokba szedhető indulat,
és megszülessen,
- ahogyan én is születtem,-
ünnepi versem.
Helyén kivérzett seb marad.

Szombathely, 2012 januárja

IV. MI KETTEN

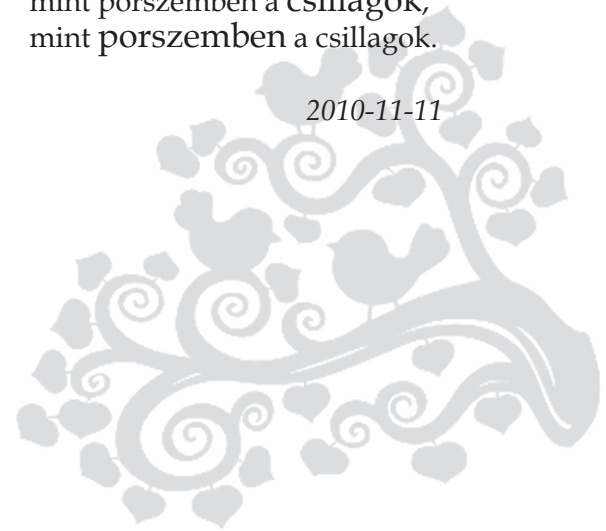
Teérted vagyok és voltam

Teérted vagyok és voltam,
az igazak nyelvén daloltam
és mire mentem...?
és mire mentem...?

Gyűlöltem néha, vagy szerettem,
s akár... a farizeusok,
lettem kéretlen szónokod,
lettem kéretlen szónokod...

Behavaznak az évszakok,
megfejtethetlen maradok,
mint porszemben a csillagok,
mint porszemben a csillagok.

2010-11-11

Szeretni vélem jössz-e még

Margarétás a nyári rét,
hanyatt fürkészem tengerét
az égnek.

Emlékszel, mikor vállamat
beárnyékoló lomb alatt
kis fények

játszottak bújócskát és fű
takart, deréknyi, dús ölü...
S a vége?!

Elhallgatnám, de ez a kép...
Szeretni vélem jössz-e még
a rétre?

Szombathely, 2009

Megszokás

Emlékszem, mikor végre
bátortalanságom félretéve
hozzád először mentem,
abban a régimódi rozzant fotelben
vártál, kissé színpadias pózban.
Látom magunkat,
vontatott, idétlen mondatok
tetézték zavarunkat.

Nem illett rád
amit hallottam rólad,
hódítasz, mestere vagy a szónak.
Nytított inged, fűzetlen cipőid,
meg az a félig
borostás képed...

Nahát!

Miért rajongtam érted?

Mi fűtött akkor engem,
milyen hatékony méreg
járt át, meg át?

Te érted?

S később is... A találkozások,
meghitt beszélgetések...

Ismertük egymás féltett titkait.
És látod!

Végül azok a nyomasztó hallgatások...

A megszokás bolond dolog...

De azért ugye, megbocsátod,
ha visszagondolok...

December

Pattog az illatos hasáb,
lángingerén ezernyi
felizzó szentjánosbogár
sziporka-táncát lejt.

Orkán hátán a zord idő,
most jó öled keresni,
hóförgeteg... én itt veled...
és nem jár erre senki.

Hajtsd hát a vállamra fejed
míg hallgatjuk a csendet,
esténk öröme nyílik épp,
a gondolat melenget.

Zsongító selymes félhomály
bízgat...Bőrödhöz érek,
nincs kor, nincs tér, csak mozdulat,
csak pelyhek... hófehérek...

2008 decembere

Ne hívj fel

Utazom újra. Látod, nekem
a pezsgés hiányzik,
ne múljon el egy nap,
ne ébredjen a másik
céltalanul, ha élhetem.

A változás vidít.

Valahogy így van ezzel más is.
Lehangol az egyhangú ködös szürkesség.

Ma szép idő van,
felhőktől fényfoltos üde kék
tódul felém az ablakon.

Ha látnád!

Ezek itt a régi otthonom

ősz-deres dombjai...

Szeretném végre elmondani
milyen lelkesen, gondtalan éltem egykor,
megtáltosodva minden új tavasztól...

Tudod, a kert, az ősplatánok
megélednek, ha erre járok,
hangulat, érzések, évszakok, szavak
még megtalálják
a vörös, gyér-lombú fák alatt...

Nézd! A dicsekvést eddig kerültem...

Este, ha emlékeimtől felhevülten
megérkezem, s várnád, hogy meséljek
ne hívj. Még friss a seb. Ne hívj fel... kérlek.

Veszekedés

(anno 1910)

Fáraszt ma ez a siránkozás,
hogy nincs kalap, sem új kabát,
nincs ajándék, sem szép szavak,
meg, hogy bolondnak tartalak;
nincs pénzed, nincsen bűnbakod,
s szó nélkül mégsem hagyhatod,
hog semmid sincs az ég alatt...
Hidd el, nem ezért bántalak!
Most fáradt vagy és ideges,
Hibáztam? vagy a sarki fűszeres
nem bókolt elvárás szerint?
Túl leszel rajt', nevetsz megint,
és idebújsz... a duzzogásból
dorombolás lesz, tudom.
Na, add a szád! Azt gondolom,
nem lenne gond, ha amit
hiszel, s kimondasz nyomban,
nem hinnéd szó szerint,
nem jönnél újra és megint
gyerekes kifogással: láttál
tegnap este mással, ezért vagy
dühös... Drágám!
Hidd el, nekem más senki...
És minek egymást megsebezni?

Most vagy itt nekem...
Ne nézd a függöny ráncait!
Hogy én?... kívüled?... valakit?
Ugyan! Te kis bolond!
Fontos vagy, hiszen tudod!
Meg aztán titkon ki várna téged?
Ha nem szeretsz, s úgy ítéled
nélkülem boldogabb lehetsz,
most szólj, nem kell új kísérlet,
nem kell a drága perceket
hiába vesztegetni. De másutt,
ha majd nem tudsz szeretni,
s eszedbe jutok, idézd eléd
e kis szobát... képzelj, hogy
ott vagyok...

2011. január 4.

Aznapi

Mikor a
sötétség ajtaja
kéretlen kattán,
ágyam szélére
ül mozdulatlan
a megbocsátás
holdvilág-szöttes
fényruhába,
mikor az álom
akaratlan képeit
nagyítja, színezi
a lélek, veled
még egyszer
lelket cserélek;

kihallgatom
gyorsuló szívverésed,
mint anyaméhben
megbúvó
embrió, ha éled;
mikor, ha
virtuális rések
katakombáin
újra elérlek,
magamra húzom
a jótékony sötétet,

elképzelem
kígyóbőrbe bújt
karjaim hogyan
ölelnek át,
forgok álmatlanul;
légy legalább,
ha másképp
nem szabad,
gyűrött párnámon
elvetélt gondolat,
ami az idő
barlangjába hull.

Ha akarod

Üzent, várni fog, bár engem nem szokott
senki fia, soha. (Ott áll majd kopott,
rövid kabátban, fején gyűrött kalap.)
Hívtam tegnap este, ha otthon marad,

majd máskor, talán egy őszi délután
találkozunk. Féltettem. Néha után,
– akár első randiján a lány szokott –
zavarba jött, szólni is alig tudott.

Sejtettem, mennyi kimódolt mondatot
szed csokorba, szaván ne essék csorba,
tudtam, erre készül közel egy éve,
elmondani hittel, daccal szemébe'

bálvány vagyok, távoli, mint csillagok
fénye. Templomi hímes oltár ragyog
ilyen hidegizzással, fehér parázs,
de néki élet, halál ki volna más?

Jönne, akárha lepke lángba kábul,
hiszi, kertem kincse karjába tárul,
felizzani kísér a végtelenbe...
(Rossz álom kínoz, gyakran jut eszembe:

csokornyakkendő , cilinder, sétatálca,
pocakos úr, elegáns kord kabátba,
– Jaj, ne kísértsen a rég letűnt világ! –
kezében nagy csokor tűzpiros virág...)

Jöhetsz, mond azt, – járjunk –, de semmi többet,
ne hozz virágot, sóhajtást, s a könnyed
hagyd mint kártyások az adut, talonba,
ha akarod, hogy hívjalak, de nyomba'.

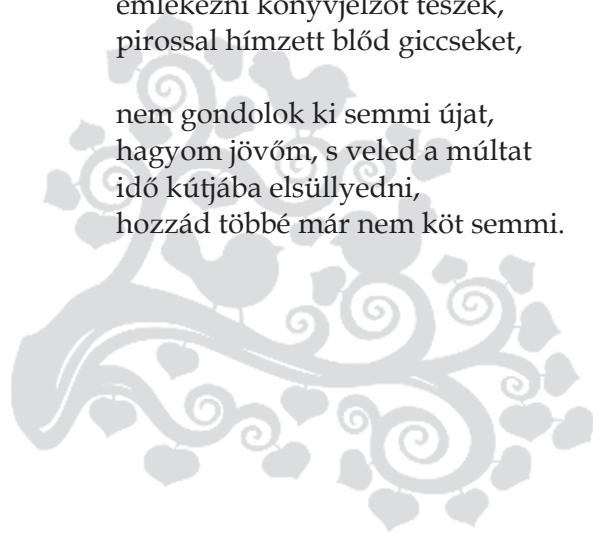
Kidobhatod

Kidobhatod, és dobd nyugodtan
ami zavar, nem bántasz jobban,
nem gyűlöllek meg hidd el, azért
a félrecsúszott mondatodért.

De hagyhatod úgy is ahogy volt,
imáim csöndjét, az újragondolt,
képzeltéimbe költözött
terveimet a kacat között,

elköltözök, – nem kellesz többé –,
más vidékre, s a napok közé,
emlékezni könyvjelzőt teszek,
pirossal hímezett blőd giccseket,

nem gondolok ki semmi újat,
hagyom jövőm, s veled a múltat
idő kútjába elsüllyedni,
hozzád többé már nem köt semmi.

Válás

Még visszanézett. Utána lestem
a lökdösődő, sűrű tömegben,
elindultam, szinte futva indult ő is
át a zebrán; szemben a kőris-
fánál egy csapzott-szőke kislány,
láttam, integet neki, ő meg oly furcsán
karolta át, mint elébb a vállam,
mikor hévvel fonódunk össze nálam
ma is, alig órája múlt, billent a váza
virága is... most meg tele a járda
itt hagyott illatával, lebegteti a
szél; Ennyi az élet... egy halállal felér.

2010-04-27

Tartunk két lépés távolságot

Tartunk két lépés távolságot,
érdetelen szavakat váltunk
az időről, meg ami ilyenkor
szokás, nem amit az érzés
igazán szólna, dehogy!, hol
van az már, ... csak úgy, újság-
papírba csomagolva, ahogy
a közömbösek, ha véletlenül
találkoznak az utcán néha;
gondoltam, szólok, még ma,
fáj ez a szertartásszerű áldozat;
mért szégyenkeznénk a múlt
miatt? két testben egy lélek
voltunk... mindketten vétlen;
menjünk el inkább észrevétlen
egymás mellett, nem kellene
szavak; láthassalak úgy, mint
mikor enyémnek tudtalak...

Ha visszaköltözől

Kopott keret, a kép mögötti fal
világosabb. Ha visszaköltözől,
rendezzük át, feledjük el a
megszokásokat. Meglátod,
jól megleszünk, külön szobában
ébredünk, nem nagy áldozat.
Te újra írsz, reggel kávét
iszol, és adsz nekem, ha jut,
felveszed a régi papucsod,
élsz, mintha itt sem lennék,
de én, mert társad szeretnék
lenni, megérteni a dolgokat,
– hisz nem köt hozzám semmi,
élőhelyem szervetlen része
vagy, – kutatnám észrevétlen,
ami múltunkból megmaradt.

2010. január 9.

Ábrándozás

Ajtódon kedves, ha egyszer belépek,
kilincshez kötöm a csahos időt,
kinn a küszöbön mosolyt cserélek,
maszkot teszek, arcomról a redőt

lesimítom, hogy lásd, vagyok a régi
könnyen feledő, - nekem tudhatod,
fontos a látszat,- szeretném remélni
tölthetek nálad egy bohém napot.

Ráncaink közt elszalasztott évek
incselegnek, hajunk már deres,
meghiíttséged elfogadni félek,
a kort becsapni mégis érdemes.

Jöjj, ülj le mellém, takard el a lámpát,
a szó zavarna, zenét se keress,
érett ésszel rendezzük számlát,
légy kortynyi bor, de forró, fűszeres.

Meg tud-e minket védeni?

Tudom, hogy vége, a világ mára más,
maradt a nyüzsgés,
a rohanás,
a gondok,
nincs romantika, féltés,
nagyregény, hiszem mégis
vannak még bolondok,
mint te meg én,
nekünk a remény is jövőkép;
együtt maradunk.

Látod, ha hallgatunk is,
ha nincs szavunk,
bűvöl a közelség, a mosoly,
a mozdulat...

A hajad, ahogy a kertben
az előbb elázott,
s behoztad azt a letört virágot,
olyan egyszerű, természetes,
mintha örökké így maradna,
nem férhet más jel
a mozdulatba,
nem történik semmi
végzetes...

Mond mi leszünk azok,
– ha egyszer vége lesz,–
akik elmennek egymás mellett
szótlanul?
Látom a szemeden, te is
erre gondolsz:
mi lesz, ha elválunk egyszer?
Nem nézel rám,
s igyekszel
megnyugtatni: ugyan,
ez képtelenség!
Magányosak lesznek az esték,
a tárgyak is súgják majd
nagyon hiányzol...
Ne gondoljunk most erre!
Tetőled távol
mit tudnék magammal kezdeni,
s te mit várnál
egy ismeretlen mástól?
Vajon a hév, ami ma összeláncol
meg tud-e minket védeni?

2011 májusa

Mi voltunk?!

Mikor az éjjel hajnalpírra vált,
s megkoronázza a parti ősplatánt
megkérdem tőle, tanúm vallatom:
Tényleg árnyékunk sejlett a vízen?
A hullám-mosta térben ácsorogva
tényleg léptünket látta összefonva,
míg elsimult a fényikrás fövény?

2009 szeptembere

V.
PILLANATKÉPEK

Festette Holló László

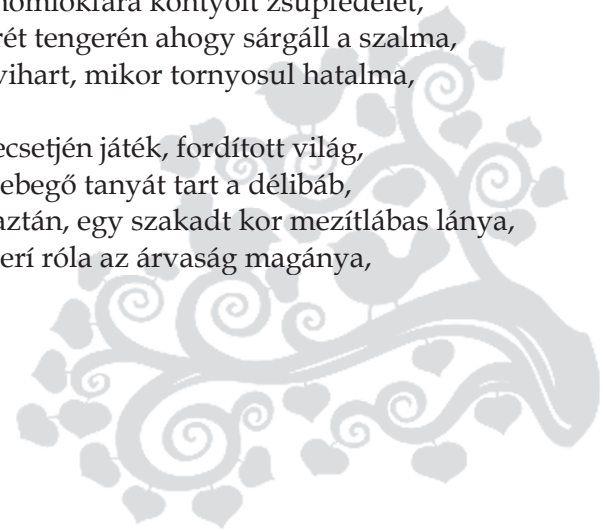
Tárlatvezetés

Az Alföld színeit tűzte ecsetre:
parasztot, hogy meggörnyed a teste,
tehénkét, büszke mént, kehes lovat,
hajnalt, s mikor leszáll az alkonyat,

búzatáblákat, végtelen mezőt,
amerre ég a földdel összenőtt,
beszédes szellőt, ha lomb közt matat,
a földre guggolt, rogglyant házakat,

ablakot, mint álmos gyerekszemet,
homlokfára kontyolt zsúpfedelet,
rét tengerén ahogy sárgáll a szalma,
vihart, mikor tornyosul hatalma,

ecsetjén játék, fordított világ,
lebegő tanyát tart a délibáb,
aztán, egy szakadt kor mezítlábas lánya,
lerí róla az árvaság magánya,

és mennyi arc, és mennyi hangulat,
orkán zajába fojtott indulat,
feltört ugar, a sok cserzett tenyér...
Vászon, olaj kell, s valóról mesél,

képein él a küszködés kora,
akárha hozzánk beszélhetne ma,
megannyi megélt, rejtett kisvilág.
Jöjj velem! Lép be! Gyönyörködj tovább.

2009. március 1.

Téli táj tanyával

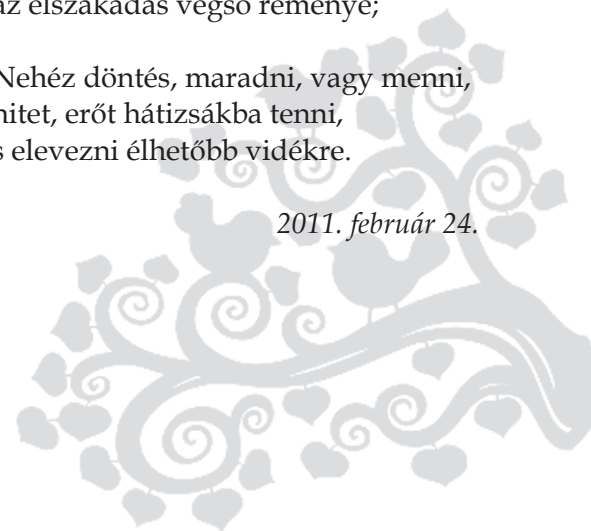
Ködben dereng a part-menti fasor,
a gémeskút, a porhó lepte táj,
szalmaboglya, tört szekérsaroglya,
s a tócsatükröt átszelő madár.

Töppedt tanya, elkopott az élet,
jégvirág nyit, homály az ablakon
járt utak itt végképp véget érnek,
töprengő lét, a romos udvaron

szétterül a csöndesség magánya.
Távol mintha mentőladik állna,
az elszakadás végső reménye;

Nehéz döntés, maradni, vagy menni,
hitet, erőt hátizsákba tenni,
s elevezni élhetőbb vidékre.

2011. február 24.

Nyírfa

Karcsú ágain méteres zöld szakáll
ferdén kileng, és újra viasszáll
a vonzás örök törvénye szerint,
hogy újra lengjen fel és le megint.
Könnyű szél motoz, akár a csitri lány
kibontott, hosszú, loboncos haján,
és ring a nyír, bókolva hajladoz,
hullámot vet, játékos zöld habot,
majd mintha ölelnék, megadja magát,
feltáru, mélyen kivillan ott az ág
fehér kérge, rajt' simulva csügg a fény,
szelíden kutat a titok rejtekén...
Figyelem rég, önzés, áldozat,
születik, haldoklik ablakom alatt,
suttyó fácskából közel anyányi.
Lombja terül, ha újra itt a nyári
hőség, s a tél rettenve visszahőköl,
ha barkát sző tavaszi fénymezőből.

Szombathely, 2009. június 18.

Sárga repcetábla

Sárga repcetábla,
mögötte rozsvetés,
kert kibomlott árnya,
pollenpor zizzenés,
barackvirágavar.

Félig nyáridő,
hevül, mint tavaly,
tűzforró lesz a kő.

Új ráncot hord az
elmúlás, nap- szítta
barna hajra hull
a gyolcs-fehér.
Álmot lop orvul
a csönd, a délután,
hosszú, s üres lesz az éj.

Gondolni kéne már,
számolni illenék,
új repcetábla-fény
ez életféltekén
hányszor sárgállik,
világol újra még,
míg int a tél-sötét,
s elárvul majd a rét?

Szombathely, 2007-04-18

Nunc vino pellite curas!

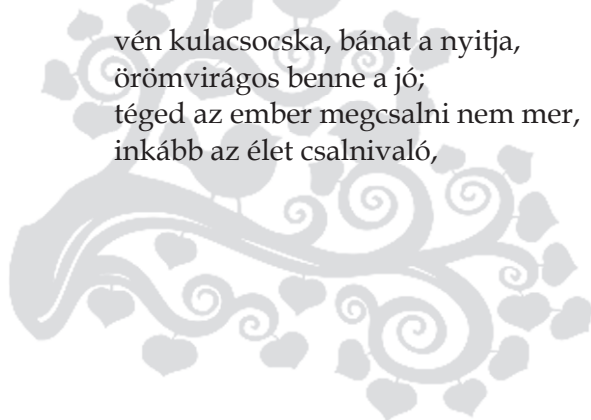
(Borral úzzétek el most a gondot!)

Színe a bíbor, íze a bársony,
csöppje az élet fénye, derű,
szájban elomlik, vérbe ficáncol,
bacchusi áldás, kincs e nedű,

rettenthetetlen, rettenő mégis,
önti a szót, lesz néma huszár,
táncos a lába, botlik, ha járja,
szent tüze gyúl, míg telt a pohár,

borban a vígság lelke; ki bánja,
ha múlik a gond, nyoma se már;
száll a magasba, hullik alája,
pezseg az élet, holt a halál,

vén kulacsocska, bánat a nyitja,
örömvirágos benne a jó;
téged az ember megcsalni nem mer,
inkább az élet csalnivaló,

bort ide, bort és szóljon az ének,
csöppje az élet fénye, derű,
szájban elomlik, vérbe ficáncol,
bacchusi áldás, kincs e nedű,

heve belobban, fűt egyre jobban,
serkent és ringat, mámorba dönt;
koldus, vagy király, telt a pohár ma,
igyál, e bordal téged köszönt!

2011. május 1.

Episztola a névtelen régészhez

Régi idők kutatója

Te vagy, ki az emberiség örömére
faggatva néhai tört darabokból a mintha egészet,
nyugtalan lelken pergeted át ama ősi világot,
eltemetett ideákat, a rég feledésbe merültet.

Őrzi a múzeum tárlatok rengetegét. Idejöttem,
Téged köszöntlek babérkoszorúval, ha zeng a dalom,
hódolatom jeleként ma a szó tüze messzire röppen,
hallja, ki könnyeden siklana át eme mozzanaton:

Fényüregén az idő kapujának bukkan a részlet elő,
izzik a szépség, átsüt az ezredek szürke homályán,
íves a hajlat, vagy mértani lépték, elkap a műves erő,
visszaröpít, hol mestere résnyire ablakot enged az álmán...
Éled a tetszhalott, s a lombtalan ág rügye újra kinő.

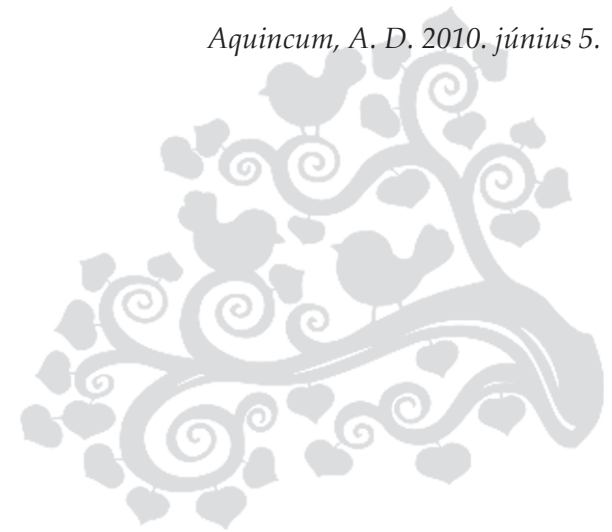

Mélyen az érték, földbe temetve tűri, hogy némán
hordozza hátán végtelen hosszan a lompos idő...

Érsz legelőbb oda, kezded az izgalom mozdulatával
menteni mind ami kincs, hűen a hangulatát, erejét,
köznapi létben is lélegzel együtt a régi világgal,
benne feledve magad, mint aki éjjel a kedves ölében elég.

Vedd levelem, neked írtam a tisztelet ünnepi gondolatával.
Áve, Te istenek földi kegyeltje! Áve Barátom!
Áldjon az Ég!

Aquincum, A. D. 2010. június 5.

Bárzongorista

Az utat leste, meg azt, hogy van e tiszta hely, egy szakadt plakát nézett vissza, s a ráfestett vigyor, csomagját, mint féltett porcelánt kézbe vette. Bárzongorista immáron harminc éve Svájcban, előkelő lokálban, s amíg a harmincötösre várt, kissé félre állt, áriát dúdolt magában. Ki se nézné belőle senki, megkopott rajt' az esték fénye, ő, ki a hangulatot teremti fényezett lazactál, extrém koktélok élvezetéhez, meghajol, ha szól a taps bravúros futam, divatos zeneszám után, de persze ritka ez, pincérnek sem dukál, ha tállal, pohárral egyensúlyoz, s a zsonglőr bárpultos, ha sékert dobál, robot csupán, ezért fizetnek az előkelők, playboyok, fogadott szeretők, hűvös tartózkodással tüntető sztárok, világfi naplopók. Visszafogottan, mintegy bocsánatkérőn végzi a munkát, percekre vonulhat félre. Ma gyásza van, meghalt az apja, ezért a gyertya a kis csomagba', majd reggel otthon gyújtja meg, pezsgőt tölt pohárba, iszik, hogy kábultan zuhanjon ágyba, feledni fájdalmas valót,- mert életre szülte, s anyja lett a holt- álmában játszik majd csendes altatót a vén ivósnak. Éveket küzdöttek át, talán nem is az apja volt...

2010 áprilisa

Szemirámiszi kert

(gondolatok a vers fordításáról)

Ismeretlen szövegben idegen szavak katonái védvonalárlékokból lesnek rád csőre töltött fegyvereikkel; Veszélyes terep, aknazárakat rejteget, a sorok közt sunyítanak míg fel nem ismered, ahogy ismerned kell a szóvirágok fészke alatt megbúvó taposóaknak csapdáit, ha a fölöttük hullámozó gondolat, hangulat izgalma csábít szavak mögötti értelemben; csak sejtet a láthatatlan ösvény útvonalát, amerre haladni kényszerülsz szívósan tovább akárha benne életelixír titkos forrása lenne, s a rejtély, ha feltárul végül, örömittasan, győzelmed jeléül az átmentett gondolat bokrait rímre, ütemre visszanyesve, gyönyörködhet a magad-teremtett Szemirámiszi függőkertbe.

Szombathely, 2010-10-30

Balatonlelle

Sorba állított száljegenyék
mártóznak az ősz
görögtüzébe,

járom a színes avart,

ott messze, túl a ködbetakart
zord Északi Part,
kilép a fényre.

Balatonlelle, 2008. szeptember 7.

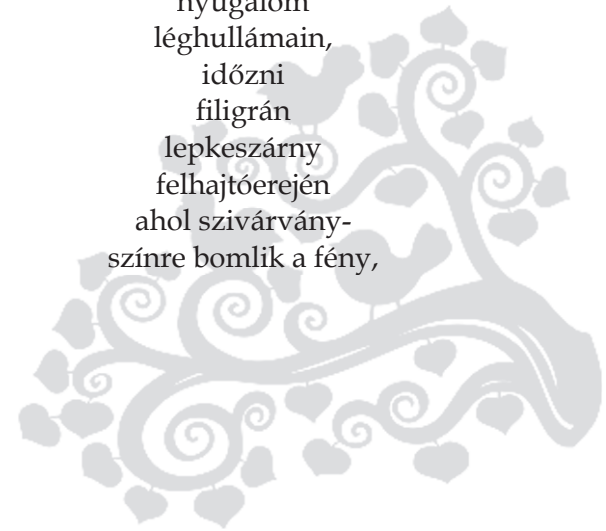

Forgatókönyv (szinopszis)

Egy dráma romantikája

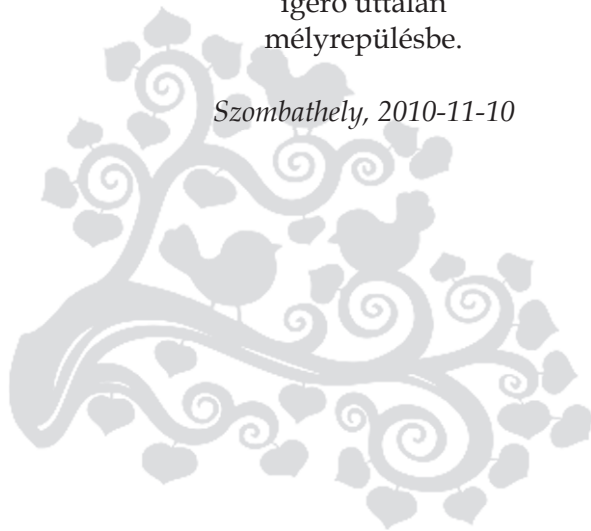
Bolyongani
erdei ősvények
ősz

hangulatában,
megritkult lombok
fényfoltjain elsüllyedt
nyarak melegét idézni,
elnézni sárgás-vörösen
lebegő levélléghajók
himbálózását a
nyugalom
léghullámain,
időzni
filigrán
lepkeszárny
felhajtóerején
ahol szivárvány-
színre bomlik a fény,

töpörödött cserjék, s
tömött mohaszőnyeg-
párnák között kiálló
fenyőgyökér-grádics
kapaszkodóin jutni
egyre feljebb estig,
a hegytetőn álló
krisztuskeresztig,
lenézni aztán
meredély peremén
a mélybe, és hinni
a zuhanás gyönyörét
ígérő úttalan
mélyrepülésbe.

Szombathely, 2010-11-10

Önarckép

Holló László „Önarckép„ c.
festménye alá

Mert bennem ébred,
velem ünnepel

a tájba vésett
vázlatrajz: a Jel,

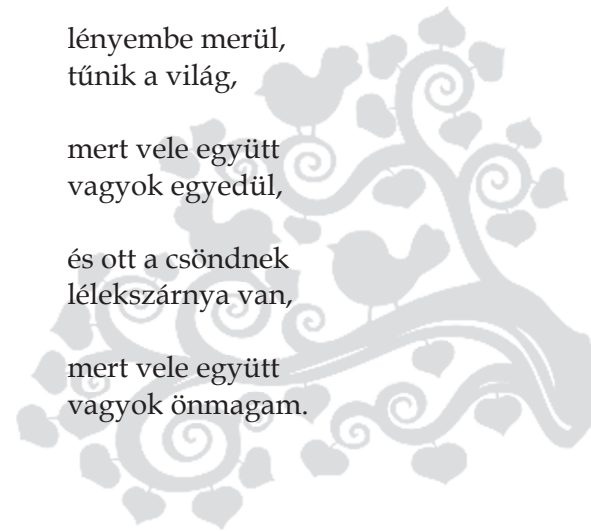
hullámszikra belül
színekben tovább,

lényembe merül,
tűnik a világ,

mert vele együtt
vagyok egyedül,

és ott a csöndnek
lélekszárnya van,

mert vele együtt
vagyok önmagam.

Aquincum ünnepén

Hittem naivan a dajkamesének,
fenn a hegyen még istenek élnek,
roskad az asztal, vetve az ágyak,
illatos ámbra, jó borok várnak,
friss füge, nektár, isteni manna,
lantpengetés, a béke nyugalma,
lenge selyembe' új tavasz leng be,
pálmaág lebben, Zeust legyezve,
babérkoszorúval göndör aranyban
költő, ki versét hirdeti dalban,
és áhítattal szárnyal az ének.
Délcegen ifjak, s a szemtelen vének
illanó művészet percének élnek,
nád-karcsú nimfák táncát remélve,
csillagok gyűlnek a meztelen égre,
nincs panasz, bánat, nem fortyog a méreg,
hittem, én balga a tiszta beszédet.
Ámde álomból ébred a vándor,
fenn ott a hegyen, s a világon bárhol
csatazaj, romlás, kifeszült íjjak,
anyázás, átkok, börtönök nyílnak,
barlanglakó lett, láncon az ihlet,
életfogytiglan hordhat bilincset...
Most szabadul, itt... egyszer az évből,
Aquincum fő Pappja hívja a régből
tizenkettedszer épp ma, hogy zengjen
Múzsát a költő dalban és versben.

2009

Odesszai anziksz

Lementem akkor azon a lépcsőn,
ahol lezúdult a „magányos gyerekkocsi”.
Tengerparton daruk erdeje fogadott,
a modern igavonás újkori harcosai.
Rakodópart ez, zsúfolt keleti forgatag,
szürkés-zöld vízen medúzák lebegnek,
s regénybe illően furcsa kardhalak.
Jánosbogárka, nyáresti sziporkák,
fény, alkonyég, lazacszín vitorlák
dagadnak, s tengerillatú hullám.
Óriásgépház! Zúg, zakatol az élet.
Fényesre dörzsölt főcsapok, méteres
lendkerekek dübörögnek, ritmust
diktálnak feszes ékszíjon, óriás luxus-
hajók várnak, bárkák százait ringja
zsákmánnyal a tengeröböl, halszagtól
sűrű a lég... Lementem akkor azon
a lépcsőn, nem a főhős szerepében,
csupán jelenem élményforgatagából
idecsöppent bámész idegen, nem
vettek tudomást rólam még annyira
sem, mintha apró kvarchomokszem
repülne versenyt délszaki széllel a
fényezett lendkerekek forgásmezejében,
múló árnyékfolt-fantom, felpörög,
lezúdul aztán, s a láthatár előtt ingó
árbocok szálkás rengetegébe vész el...

Szombathely, 2009. augusztus 6.

Perpetuum mobile

Harmatos reggel a csúcson, a völgybe,
bukkan a ködből tág, messzi határ,
szín-teli fényben, ha tavasz köszönt be
friss öleléssel tar ágat riszál.

Berekben barkaág szürke selyemben,
kíváncsi bimbóból pattan a vágy,
élni az életet mind hevesebben;
nedvében pulzál a rejtett virág.

Perpetuum mobile ritmusa gördül,
haldoklik, éled az örök idő,
gyökér nyer végtelen erőt a rögből
földbe vetett mag, ha rendre kinő.

Miért csak az ember ritmusa gyengül?
Fonnyadó létben a sors foga rág,
kátyúba zökken, kihullva a rendből,
elfagy a bimbó, nincs benne virág.

2010 márciusa

S mit tehetünk még?

Gyere hozzám ma dél idején,
tele illattal, ízzel a konyha, elég
a magányból, költsük el együtt
dús lakománkat kedvvel ezért.

S mit tehetünk még? Nem

lehetetlen akárha,

kedvünket

tölteni

másba':

mély

poharunkban

Madeira

gyöngyöző

rubin

nedűje

töri az

alkonyi

fényt,

énekelünk,

rég látott tájra

árnyas lankákra

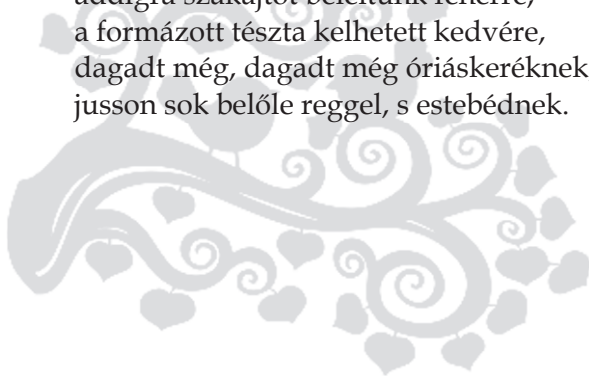
repíthet csapongó

képzeletünk.

2009. február

Kenyérsütés

Jó anyánk még este szitálta a lisztet,
élesztővel vízzel kis halmot készített,
rejtette gondosan a liszt közepébe,
s hogy a kora hajnal éberen ne érje,
fateknőnk, a bölcső, őrizte az éjnek,
dagadt a kovász másnapi kenyérnek.
Még a Nap a fűből orrát ki sem dugta,
főtt krumplival anyám képlékenyre gyúrta
a kovászt a lisztel, langyos vízzel közbe,
abból míg rugalmas tészta illett össze;
dagasztotta aztán, gyürkőzve könyékig,
csendes könyörgése feljutott az égig;
friss asztalkendővel takargatta sorra,
hidegtől, huzattól, jaj, de nagyon óvta,
s akárha a gyermek megszületni készül,
eldagadt a tészta teknőnk peremétől,
addigra szakajtót béleltünk fehérre,
a formázott tészta kelhetett kedvére,
dagadt még, dagadt még óriáskeréknek,
jusson sok belőle reggel, s estebédnek.

Udvaron kemence felfűtve, tisztázva
úgy várta az áldást, hogy magába zárja,
óriáslapátról gesztenyelevélen
csusszant be, de elébb megmosdattuk szépen,
pirospozsgás héja, hogy mikorra kész lett,
szépségesnek hívtuk inkább, mint kenyérnek.
És hogy kerekedett!... Toldinak tán lenne
ereje elég, hogy rögvest megemelje.
Illatok és ízek... Hej, gyönyörű évek,
mikor becsülete volt még a kenyérnek.

Ítéletidő

Reped a felhő viharkabátja,
csapkodja, tárja szabadjára
az ablakot, dagad a függöny
vitorlavászna, lezúdul rögtön

az ég e tájra, a feketeség,
sistereg, koppan, pattog a jég,
földön a fürtös koracseresznye,
villám... ág dől a házereszre...

Ez a globális felmelegedés?
Ítéletidő! Mondják, kevés
esélye a régi nyáridőnek,
fagyos napok, viharok jönnek,

könnyű lösztalaj omlik el, zuhan,
pusztít az ár, s ami hátra van!
Egy szalmaszálon bogárka biceg,
ház tapad sárba, kék íriszek,

bútor az utcán, menekül a vad,
megállás nélkül szakad, szakad,
a világ fele modern vízözön,
nincs gát, erő, kő nem ül kövön,

és a szegény lesz még szegényebb,
úszik a vetés, a jövő, s az élet
izzadtságcseppjével megfizetett
festetlen ajtó, ablakkeret...

Tehetatlenségük tetőfokán
nézik megtörten, állnak sután
barázdált arcok, az örvény forog.
Ítéletidő. Kemény napok.

2010. május 17.

Október 6.

Újszerű után áhítózva
kerül elő régi
emléktöredékeink mozaikhalmaza,
belőlük épülhet
jövőnk obeliszkje, világítótorony
az imázs-keresés
jel nélküli útvesztőiben.

Szombathely, 2010. október 6.

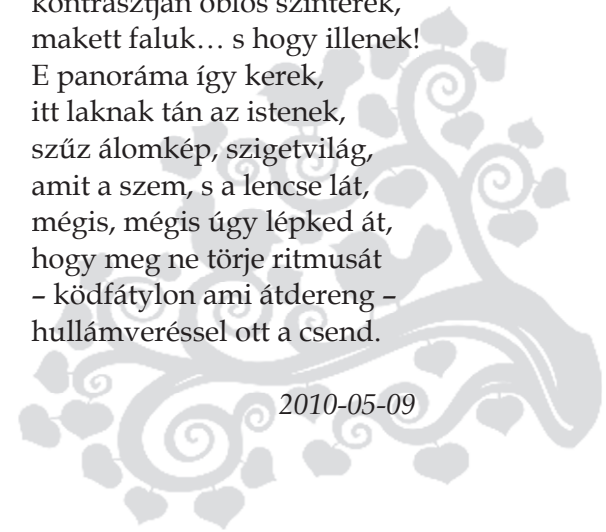

Kilátás

(panorámafotómhoz)

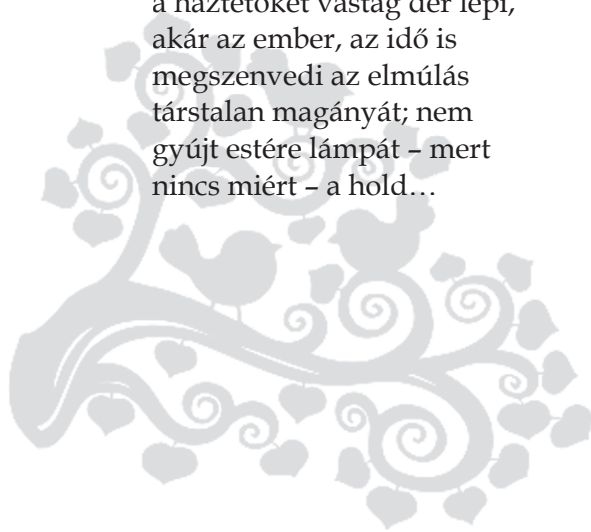
Vándort, aki e tájba lép,
mélyzöld fogadja, égi kék,
vágások, dombnyereg hátán
árnyék, fény enyhe-sárgán,
mozaik szerte-foltjai,
szegdelt kötényét tárja ki
lanka, cikornyás völgye-mély,
fönt sziklacsúcs, s a meredély
szédülős, de hív oda,
csábít a lomb-zöld ritmusa,
és szemben épp a messzeség,
itt-ott fehér, meg tinta-kék
kontrasztján öblös színterek,
makett faluk... s hogy illenek!
E panorama így kerek,
itt laknak tán az istenek,
szűz álomkép, szigetvilág,
amit a szem, s a lencse lát,
mégis, mégis úgy lépked át,
hogy meg ne törje ritmusát
– ködfátylon ami átdereng –
hullámveréssel ott a csend.

2010-05-09

Nem gyújt estére lámpát

ajtó, ablak sorra bezárul,
sárga levél kereng a fáról,
kurtul a nappali világos,
a kertvégen magányos
kókadt virág, ez itt az
őszvilág végtisztessége;
részekben pusztul, aludni
indul, elpihen télre a
serkentő erő, megkísértve
még bágyadt vágyait az
éjszakának, holnapra kelve
hűvösebb napok járnak,
a háztetőket vastag dér lepi,
akár az ember, az idő is
megszenvedti az elmúlás
társtalan magányát; nem
gyújt estére lámpát – mert
nincs miért – a hold...

VI. HÉTKÖZNAPI FILOZÓFIA

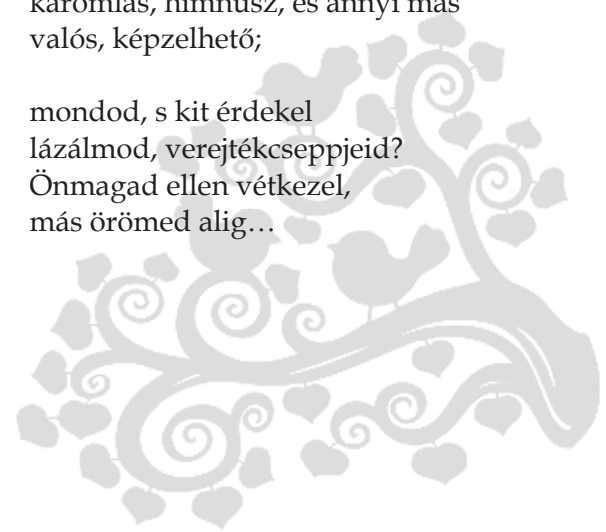
Tényszerűen

Költő vagy, hitetlen,
égigmagas, tengermély kiáltás,
benned a jó megfejthetetlen,
az átok néha áldás;

fényt csiholsz az árnyból,
idegen szemével méred magad,
önzés, lemondás, nem vigyázol,
a szavak foglya vagy;

csapzott érzésvilág,
bogáncsba ragad, meghurcolt idő,
káromlás, himnusz, és annyi más
valós, képzelhető;

mondod, s kit érdekel
lázálmod, verejtékcseppjeid?
Önmagad ellen vétkezel,
más örömed alig...

A tiszta lap regénye

Olyan ez, mintha írásjelt, szabályt
- a kerékkötőket- kupacba rakva,
tanulnánk írni kockás, tiszta lapra,
vagy vonalasra
témát sorok közt keresve,
mintha mágikus, titkos erő lesne,
aki onnan kilép, alakot formál a teste,
kiteljesülve egyre színesedne,
s el nem vetél. Szó szóval
karöltve lépked vonalon belül,
felül, úzve, szeretve, sejtetni engedi,
forrong a lélek,
a szárnya-nélküli gondolat mása,
kitáruul, felnő,
ösvényt kutat, rést, kiutat, íráson,
időkön túl, a nagyvilágba.

Templomi harangszó sejlik fel akkor,
távoli évek litániája,
csokorba gyűjtött fények nyugalma,
terített asztal, kosárnyi édes alma...

Csak ez a csend, a csend ne lenne,
meg ez az úttalan kóborlás a csendbe'.
Maradna fény a házfalon,
zsivaj a kertben, domboldalon,
levesbe hús, láng a szenvedélyben,

csak ne az élet megélesült hiánya
percegne folyton, akár a szú a fába'
ahol mi,- minként legyet a fecske
körözve könnyedén bekap, vagy
imádkozó sáska nyel el mind örökre,-
eltévedünk, tapogatózunk a ködbe'
mert gúzsba köt a féktelen szabadság,
a szétfröccsenő diszharmónia...
s mert aki betűt vet, ezt meg kell írnia!

Cucurbita maxima

Ő, aki nyújtózni vágyik, de az ég tetejét sosem éri,
álmait sejteti ott, hol józan a terveit tolvajtól védi,
gömb-galacsin kifogás araszol rég légüresen tenyerébe'
új utakon nem ballag a lába, ötleteket sem gyárt ezer éve,
azt, amit érteni kellene, bólogat hozzá, s nem leli titkát,
volna, ki elmagyarázná, értse is Gordiusz furfangos nyitját,
úgy veszi, mint aki nagy tudóst kényére győzni merészel,
fennem lobogtat mesteri címkét: bírja ő körmökön font
teli ésszel!

Hiába intik: döllyföst a pór nép háta mögött kikacagja,
ég felé törtet ingatag lábbal, nagyzásból áll ki a napja.

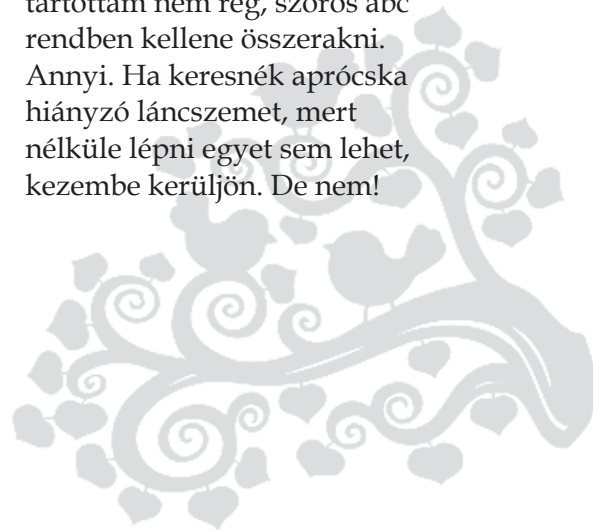
Látom, egy röpke tanulság kirí az együgyű példabeszédből,
van, aki érteni véli, s tudja, ez fricska a vers velejéből...

Rendet kellene rakni

(mókás monológ)

Unalmas nyári délután,
lefüggönyözött, hús szoba,
elszívja térerőm a hőség,
mellemre ül a nem várt ostoba
henyélés istenasszonya.
Ilyenkor gyakran előkerül
erőtlenül valami rejtett buzgalom,
persze csak gondolatban.
Ábrándozom, hogy az időtlen
idők óta összegyűlt papírhalom
polgári rendjét, mondjuk
dobozolással, vagy ahogyan
tartottam nem rég, szoros abc
rendben kellene összerakni.
Annyi. Ha keresnék aprócska
hiányzó láncszemet, mert
nélküle lépni egyet sem lehet,
kezembe kerüljön. De nem!

A krónikus lustaság újabb
halmot terem minden sarokba,
s mint időzített, kibiztosított bomba
rám kérdően mered: Lesz-e
valami új elmés szerkezet
ami fáradtság nélkül megoldja,
s transzparens halmokat épít
mértani sorokba minden sarokba
legalább imitálni a rendet?
Kint két rigó egymásnak felelget,
árnyékkép surran a forró homokba.
Unalmas nyári délután!
Elképzelem, netán így dél után
e megoldás kételye fölött elhamvadt
gondolatkörök lepkeszárnyai
maguktól gyűlnek rendezett halomba...

Szombathely, 2008 július 7.

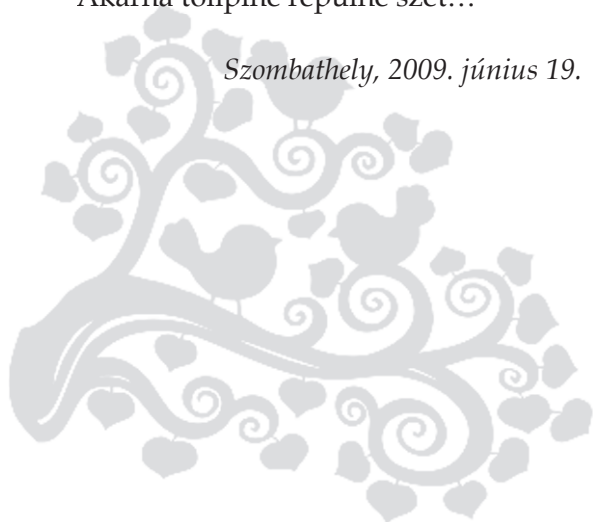
Amit kidobnék, amit meghagyok

Jó lenne holnap újrakezdeni,
lelnék időm odván kijáratot,
forrást, több fényt, új hitet keresni,
törvényt, hazát, íratlan könyvlapot.
Kacatjaim végre összeszedni
érzések nélkül, mint ócskás teszi,
romjaim közt értéket keresni,
érdemeiket sorra megnevezni,
külön, külön, az éveket, napot
ami kidobnék, amit meghagyok,
így osztályoznám fontosság szerint,
átválogatnám aztán, és megint,
akárha tollpihe repülne szét...

Döntök, a gyermekkor maradna még,
annyi vidámság, kedv és hangulat
kísér ma is, sok kedves gondolat,
életem felét dobnám ki vele,
Erdélyt, s hegyeit fenséggel tele.
Aztán a kert, az erdők alkonya,
létezéseim végtelen sora...
Tömött fiók, az ember elteszi
legkedvesebbjét, vigyáz, ne dobja ki:
a színeket, a fényt, a dallamot,
a hűséget... Aki már itt hagyott,
képét őrzöm, s akárha volna itt,
megbeszéljük az élet dolgait.

Még mennyi minden... Íratlan sorok,
kidobjam-e? Ha arra gondolok,
az idő odván új kijáratot
kéne lelni, valami csillagot,
– a régi kacat hadd maradna itt,
minek vonszolnám múltam roncsait –
nevetségesen zsugori vagyok,
hiányozna mind, amit itt hagyok,
hát bármily nehéz, tovább cipelem,
másnak nem érték. Néha elhiszem,
e régiségek legszebb perceim,
s ha újrakezdem... ugyanígy megint...
Akárha tollpihe repülne szét...

Szombathely, 2009. június 19.

Szélkerék

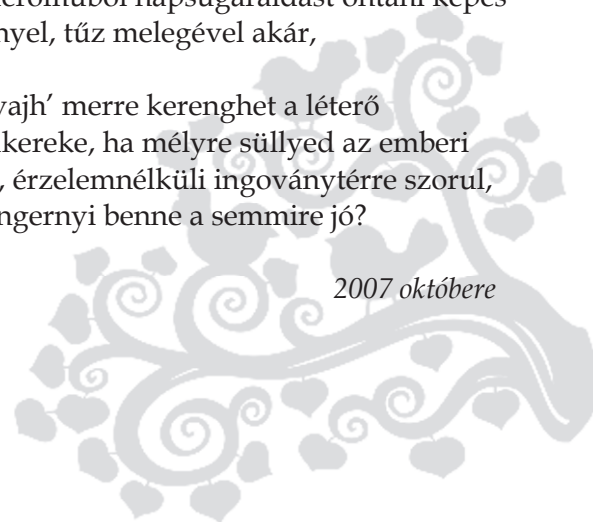
Hajnali kontúrban ébred az Ősz,
távoli tájak gyérülő lombkoronáit
sejteti ködbeveszően a pusztta határ.
Szélkerekek acélerős keverőlapátja

pörög, s a lendület körsugarába
vonzza, gyűjti serényen a kósza erőt;
tán csak nem rózsalugast, délszaki kertet
éltetni, ha kell, tél idején is?

Ím, a teremtmény emberi gondolat
győzelmes vívmánya, újkori isteni játék,
szélerőműből napsugárzást ontani képes
fénnyel, tűz melegével akár,

de vajh' merre kerenghet a léterő
szélkereke, ha mélyre süllyed az emberi
élet, érzelemnélküli ingoványtérre szorul,
s tengernyi benne a semmire jó?

2007 októbere

Lopni az időt

Szertefoszlott, hát mit tehetnék,
az élet vászna, mint a rongy,
más háznál költenek a fecskék,
és halványul a napkorong,

ha postás jön: évente kétszer,
de ismer még az ószeres,
hajam lett színezüstből-ékszer,
elég egy fél tál híg leves,

kikopnak fülemből a hangok,
képem a falon idegen,
a régi én ma vén akarnok,
s a bajból is van elegem,

gyűjtöttem amit gyűjtögetni
igazán nem volt érdemes;
lopni az időt, még maradni,
élni holnap is, lényeges.

Szombathely, 2010. december 1.

El sem hiszem

Rendezgetem a fiókot végre;
leveleidben elsárgult sorok
örömről szólnak: milyen boldogok
voltunk; el sem hiszem, hogy vége.

Olvasgatom, üresek az estek;
remény hiteget bennük: „egy napon
találkozunk még, lesz rá alkalom”.
A temetőben, néha felkereslek.

Nem a test, a szellem és a lélek
jár tér-időn át, létjelet cserélnek,
megélednek az elnémult sorok,

puha léptekkel, miként az éj is,
ideszöksz hozzám, meglátogatsz mégis,
ha elszunnyadnak fenn a csillagok.

2011. február 19.

Szavak rajzanak elő

Télvégi délutánban
szavak rajzanak elő
láthatatlan hasadékából a
légnek,

itt duruzsolnak, zümmögnek
mint a méhek,
mikor lombtalan avar-íz
rozsdás foltjain
nyújtózni kezd a nap,
s repedt hófelhők
cíhája foszlik a szélben;

itt duruzsolnak a szavak,
tavalyi ruhájuk felfeslett
hangulatával,
félreismert
értelmezésük salakjaitól,
elavult formájuk kitin-
páncéljától menekülve,

itt duruzsolnak, zsomboly-
fogságból szabadulva,
mert eltakarodik felőlük
az idő megrepedt kérge

s a változás, ami belőlük
életre kélne már nyújtogatja
csápjait,
bontogatja újszülött
létezéseit: a bimbót,
hogyan belőle lépjen elő
az új évszak
új szóhalmazatában
egy új embervilágkép
hiteles visszacsengése...

Szombathely, 2012. január 16.

VII. GYERMEKVERSEK

Mesélni jó!

(gyerekeknek)

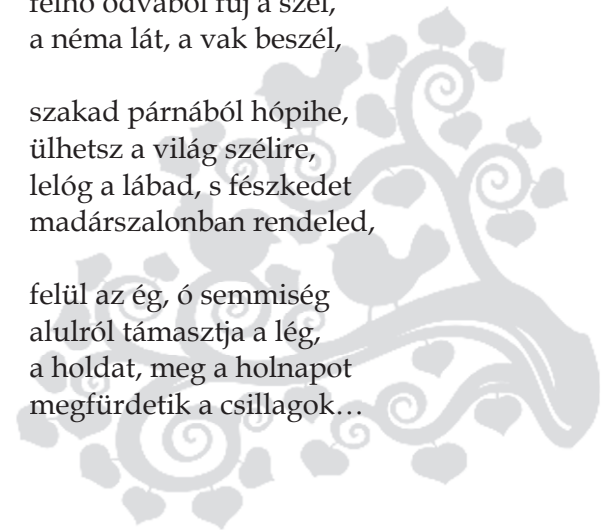
Rég tudtam azt, és hittem én
legszebb virág a költemény,
lelkedben nyílik, napra nap,
és száll a szó, és lepke vagy,

tiéd a rét, a tó, s a fák
mint zöldszakállú nagypapák
tótágast állnak vízbe épp,
a mélyből hoznak fel mesét.

Hiszem, viszem, na, rajta, rajt'!
Manóknak csúszdacsó a part,
felhő odvából fúj a szél,
a néma lát, a vak beszél,

szakad párnából hópihe,
ülhetsz a világ szélire,
lelóg a lábad, s fészket
madárszalonban rendezel,

felül az ég, ó semmiség
alulról támasztja a lég,
a holdat, meg a holnapot
megfürdetik a csillagok...

Na még, na még, hiszen lehet,
boszorkák, szüzek, döglegyek,
egérfarokból babgulyás,
Hüvelyk Matyiból óriás,

mákszemből mázsás pörge tök,
parázson pörkölt ördögök,
a színe-java nem vitás
esőn nőtt feljebb mint a sás,

ez az igazi szép világ,
terített asztal, rajta hát,
amit talál a képzelet
a föld alatt, az ég felett

sok, sok mese, s ha vége van,
nevethetsz jót, mint jómagam,
lehetsz Ufó, meg Marslakó,
mesélni jó, mesélni jó...

Szombathely, 2010. május 5.

Fülbevaló

(mondóka)

Hipp ide, hipp oda,
hóha, hahó,
fülembe illik e
fülbevaló,

meggypiros meggygömb és
zöldszín a szár,
jobb fülem, bal fülem
dísze akár.

Kertben a meggyfa, hát
lásd mire jó,
incseleg rajta sok
fülbevaló.

Hipp ide, hipp oda,
néked is jár
hóha, hahó, legyen
díszed e pár.

Szombathely, 2009. június 6.

Küzdelem

Érett és jókora a szem,
koranyár izzik,
Pándi meggy terem,
ingyen kertvégi Kánaán,
bőség a fán.

Csőrével bátran belevág,
vér buggyan,
kétrét dől az ág,
s hipp-hopp elszáll
a jó falat.

Új csippentés a fa alatt,
szembeszélben
röppályaívet ír a mag,
a húsos szemre
csapda vár...

Sajnálni kéne: nem leli...
Akár magunk...
Küzdelme olyan emberi,
ahogy nekifeszül
a kis madár.

Csicser Csibi

Csipp, csipp, egy cserfes kismadár
Csicser Csibi az ágra száll.
Csőrhangfogója nincs neki
Csúcshangerővel zengheti:

Csodás a fény, enyém a nyár
Csalitban, szúnyog, pók, bogár
Csusszan begyembe, jó falat,
Csintalan szellők játszanak.

Csodálja sok, sok kismadár
Csicserrel csordultig a táj,
Csicsergőversenyt tartanak
Csupán csak jókedvük miatt.

Csicser Csibit bíztatja mind,
Csivit-csőr lett divat megint,
Csattogni színpad kell, s ha szól,
Csőrfesztivál is valahol.

Csak hogy eközben este lett,
Csöndre vágyott a kis sereg,
Csicser Csibi fészkeben már,
Csipp, csipp, a cserfes kismadár.

2009. július 2.

Káraló

Kukurikú! Kedves kakas
Kerüld körbe udvaromat!
Korán kelő, kertben kotró,
Kelmed biz' a szívszakasztó!

Kikaparja, ki, királyul,
Kíváncsian és kajánul
Kifaggatva minden kérget,
Kitakargat minden férget,

Kemény, konok, kurta szóval
Kukacot gyűjt, tele jóval...
Kelmed biz' a mint a kényúr
Képmutatón kukorékol!

Kiáll a domb közepére
Kék tollakkal, kikefélve
Kiskabátja mintha volna,
Körgallérja szikrát szórna...

Ki csak magát tartja karba,
Kedvesét nem zengi dalba,
Kemény lehet, nekem gyáva,
Kerülgethet már, hiába!

Szombathely, 2010-09-24

Zengő Zizi

Zökkenőmentes nyári nap
Zihál a bodzalomb alatt,
Zengő Zizi épp arra száll,
Zizzen a fénylő hártyaszárny.

Zavarba ejt, hisz tudható,
Zengővárkonyban őslakó.
Zegzugban szálldos, meg lebeg
Zöldcsíkos mezben, ismered!

Zamatos étket kedveli,
Záporvirágméz kell neki
Zománccsuporban, úgy bizony,
Zörrenés-biztos asztalon,

Zsurlófű-árnyék, zöldkalap,
Zavar, ha szembetűz a nap,
Zenéljen halkán most a csend,
Zenegép soha, ez itt a rend.

Zengő Zizi félénk nagyon,
Zárkózott, kedves amazon,
Zabos Zoárd az itteni,
Zug-mézgyűjtő, s nem szíveli.

Zizegjen néki hát dalom,
Zengő Zizi a haverom,
Zord vagy vidám, ha repked és
Zümmögni fontos kedvtelés.

Zörgés, dörgés, nagy hangzavar,
Zeng az ég, zúr a zivatar,
Zuhatag zúdul, zuhog is,
Zekém elázik, Zizi is...

Zsákmány nélkül

Januárvégi bozontos szélben,
– hiszem ezzel tisztázott a kép –
kertem mélyén egy rigó ebédel,
csipeget, csippent, ugrik odébb.

Hószínű bundás, fekete folttal,
gurul a macska-hólabda ó,
melléje pattan, éles karommal...
De fürgébb nála a kis rigó.

2010. február

Micus, a gondoskodó

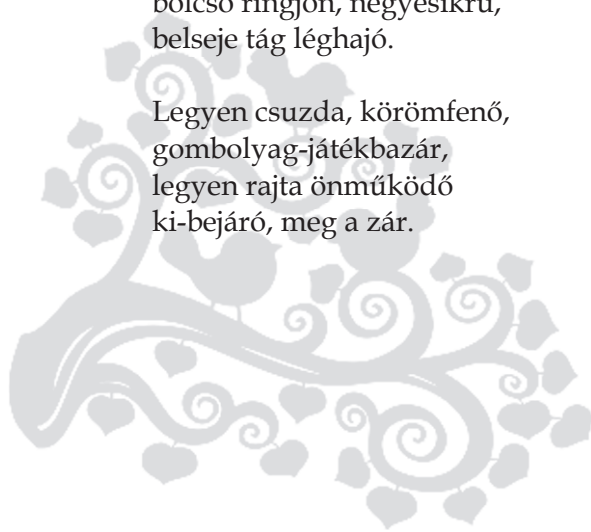
(esti mese)

Megszólít egy tarka Micus,
míg utánam ténfereg:
Meg ne ijedj kedves Gazdám,
lesz itt sok-sok kisgyerek!

Születik az Inci, Finci,
Kormoska, meg Tálbales,
legyen sok kis tányérkában
fetyelhető tejleves.

Legyen darált egérfarok,
egérfül, és bombajó
bölcső ringjon, négyesikrű,
belseje tág léghajó.

Legyen csuzda, körömfenő,
gombolyag-játékbazár,
legyen rajta önműködő
ki-bejáró, meg a zár.

Legyen aki felügyeli
ezt a gyereksereget,
a sok pajkos ugribugri
vidám macskagyereket.

Ha a nap kél holnap reggel
ajándékom átadom,
gondoskodj a családomról
kedves Gazdaasszonyom.

Hópehelytánc

(mondóka weöresi hangulatban)

Mesében, fehérben,
sűrű hóesésben
illegő-billegő
hó-fürtös Hófelhő
hókristályruhában
hó-tündér hó-várban.

Hófelhő bodrában,
hó-függöny fodrában
pelyhecskék siklanak,
fogócskát játszanak
Hó-tündér kedvére
sűrögnek forognak,
görögnek, gurulnak
bukfencet tanulnak,
térülnek terülnek
jókedvre derülnek.

Hipp, egy csöpp orrocska,
hopp, mintha bús volna...
Csippentő, cseppentő,
jókedvre serkentő,

hipp-hopp, és teng-lengő
itt nyomban felzengő
hó-csengő dalocska
mosolyra ingerlő:

Hóember, hósapka,
hó-kabát ül rajta,
hócipő, hó-kesztyű,
hó-várba röppentő
hó-szánon fénygyeplő
hó-párna, hó-paplan,
hó-erdő, lakatlan

hó-fákon, hó-kendő,
kitelt az esztendő.
Hó-fényű hólabda
hó-varázskalapba
Hó-tündér zsebébe
gurul és cserébe
jókedve itt marad.
őrizd, mert elszalad.

Szombathely, 2008. december 18.

Télapóálom

Ez most a rég várt éjszaka,
a titkokkal teli,
nyútt csizmácskám a Jó Öreg
remélem megleli.

Dús lombú jégvirág nyílik
a rozzant ablakon,
rajzoltam mellé fényt, napot,
hadd lássa, itt lakom.

Nem kérhetek modern csodát,
szaloncukorhegyet,
de meleg, tiszta kis szobát,
s maradjak még gyerek...

Hát térj be hozzám, elhiszem,
mesédet Télapó!
Rénszarvas-szánról álmodom,
csizmácskám csillogó...

Szombathely, 2008

Pók Panna

Pereg, perdül a pókfonál
Pók Panna nyolc-láb orsaján,
potroha, mint a léghajó,
pókműve díszes légyfogó.

Poros pihén ott szunnyadó
papucsos öreg lomblakó
Pukkanó-bogár súgja meg:
Pepita Nyúl itt ténfereg!

Pont útban van a pókfonál,
pedig ő versenyrajthoz áll
pitypangszín pólójában itt
próbálja híres lábait.

Pók Panna ó, pihenne rég,
pihegve pislog szerteszét,
pondrót fogott, és pedzi már
Pukkanó félti, pórul jár.

Parkolóhely a lomb alatt,
polcon sok begöngyölt falat,
parajlevélen viszi át,
Pók Pistinek a vacsorát.

Pepita Nyúl dúl, s elszelel
pót próbatervét hozza el,
– potyoghat porhó, jégvirág –
pótpróbaútja itt megy át,

pont most, tehát most nyissa meg
Panna rögvést, mert öltre megy...
Pörölve nyúl a Nyúl, s talál,
porban a díszes pókfonál.

Végdal

Papíron fehér, fekete,
pörög a képletes mese-
Pepita Nyúl né én legyek...
Pajtásom minden jó gyerek!

2010 januárja

Bolondos mesék

*

Egyre hajszoznak a nyugtalan napok,
ma éjszakára szállást hol kapok?
Denevérfalka, mázsás csillagok,
zöld macskaszemben dupla hold ragyog.

*

Nem kísértet szól, Fiastyúk kotyog,
Göncölön a rúd biztosan lopott,
tegnap rakta fel pandúr, vagy betyár,
Igazak száján hét lakat a zár.

*

Jobb, ha csöndesen meghúzod magad,
szemeden hályog, füleden tapasz.
hátrakötött nyelven nincsenek szavak,
az okos kívár, és néma marad.

*

Őröl a pirkadat, két malomra jár,
párából fénybe szublimál a nyár,
rúgós kakas-fi üstökön csapott,
nem is úr, aki nem hord kalapot.

*

Mind visszavágyik, aki itt pihent,
sajtárból mérik, cseppfolyós a csend,
húzz jó nagyot!... ki tudja jut-e még
szűk tarsolyodba holnap is elég.

2008 szilveszter

Seprút a gondokhoz...

Kilukadt zsákomból
fogy az öröm,
tegnaptól kókadtan
lóg a szögön.
Bánatom ki vallja?
Panaszom ki hallja?
Komám, ha tipped van
megköszönöm!

Elmegyek, megjövők,
úton vagyok,
gyűjtöm az ötletet
jól haladok.
Amit más kipróbált,
kedvelt, vagy pórul járt,
~titkát, hogy fürkészem~
elfogadok.

Zsákom befoltozom,
jöhet a tánc,
mosolyra   derülök,
tűnik a ránc.
Új év, új gondot hoz,
seprút a gondokhoz
Komám, ha tipped nincs,
 nálam találsz!

2008. december 31.

VIII.
HAIKU

Szilánkok

Fel-ta-lál Ó...

... öt- let- szí- por- ka...
rob-ban,... s... ma- rad az el-me
már... lég-üre-sen...

Kény sze-rű-ség

Jobb-ra, ...vagy... Bal-ra? Nem!
nincs út... más... i-rány-ba... sem,
csak ... Vissza-felé.

Te-tőt-le-nül

... agy-át-mo-sás, ... ha
rom-bol a szer,... el-szállsz, ... te-
tőd... ... is... a ... ház-ról.

2010 szeptembere

Nyári fotók

Nyurga nyár nyargal,
nyomán a rét, virágos;
Ne higgy a jósnak!

Görögtűzláng a
dombhajlat póre válla,
hűvös a völgye...

Fürgén lengő lomb
fészket ringat madárral,
közel az orkán

Karcsú kabóca
kispannolt katapulttal
könnyen kockáztat.

Évszakok fény-bő
zenitjén a nő duplán
tagadja korát.

Feszes a hold ma,
vizet sem fodroz hullám,
ránc csak az arcon,

Békaconcertben
visszaverődik a lét
esti magánya.

Óvatos madár
közös madáretetőt
messze kerül el.

Ha magam vagyok,
galaxisomon kívül
kering a világ.

Családképletek:
egy meg egyből egy; Ritkán:
közös többszörös.

Pompás az arany
nyírfalevélke, inog
trónja a nyárnak.

Szombathely, 2010-09-23

Őszi gondolatok

*

Hol a hazád ma?
Nézz szét a nagyvilágba!
Viharvert fészek.

*

Az anyaméhből
bomlik fényre a bimbó,
út a halálba.

*

Hervadt levélke...
Időzónákra szabott
az élet rendje.

Szombathely, 2010-11-16

IX. MIKOR AZ EMLÉK...

ÓDA

Csöndes tisztelettel fejet hajtva,
levett kalapjukat kézben tartva
állnak méltósággal mind a népek,
ha gyászzene szólal, vagy hozsánna.
Ily hódolattal most eléd lépek,
lelkem féltett titkait kitárva.
Ki az, ki téged méltón dicsérhet,
te fenséges táj, örök szerelem?
Ki mondhatja el oly hűségesen
milyen vagy, voltál, lehetsz nekem?

Hazám! Dicső múlt, szépség, kikelet!
Fenyőid örök felkiáltó jelek,
hegyeid büszkék, az égig nyúlnak,
ormukon glóriád fényei gyúlnak.
Erdeidben, ha jártam remegve,
fenségében az istent keresve,
fáid, bokraid összesimultak
oltárdíszként, virágba borultak,
levél-csipkébe fonták az eget,
napsugár csillant a lomb megett.

S ki büszke dómok mélyére téved,
harmóniát láttam, a mindenséget.
Hallgató, s beszédes csendben
imát mondat velem az áhítat,
csodálatomban porszemmé lettem,
s a Nagy Egész lám, mégis befogad.
Ki mondja el gyönyörű szavakkal
hogymilyen a rügy kora tavasszal,
hogymilyen szét zöld selyemruhájuk,
barna díszeket ki aggat rájuk?

Hogyan bújik elő a tözike virág?
Ölel-e féltőn majd a tar faág,
ha lombruhába öltözködve
sátorként árnyasan borul reád?
Ki írja le a tavasz illatát,
Csermelycsobogást, patakzúgást,
játékos, csobogó vízfodrozást,
ha fehér kövek között kergetőzve,
bukkanva, bújva sebesen forognak,
pajkos kis fényekkel dobálóznak?

Ki mondja el fennsíkjaidnak
mesés világát, ha feljut oda,
kezével szinte éri az eget,
párában messzi hegycsúcsok sora,
előtte tengernyi vörös áfonya?
Ki mondja el a borvizek ízét,
mogyoróbokrot, málnát, epreket,
lábam alatt a virágszőnyeget,
smaragd mohaágyat fenyvesek ölén?
S virágaidat? Mind, mind egy költemény!

Ki festi meg képein úgy, hogy éljen is
a tavaszt, az őszt tobzódó színeit?
És a fénycsodát? Téli éjszakában
a hegyek metszően éles vonalát,
ha fehér fénnel világít a hold,
ahogyan elém tárul ott a végtelen?
Látom-e átderengni még az éteren
a fölém hajló kristálykupolát?
Az ég visel-e kék brokátruhát?
Díszül ragyog-e rajt' csillag-milliárd?

Harmóniádban nyílt ki szívem
tündérvirága, az első szerelem.
Érzem-e újra az éden örömét,
lassan- lassan már a révbe érve,
pattogó tüzek csábító melegét
a késő őszi álmosító létbe',
a mindent betöltő gyümölcs illatát,
otthonomat, a kedves kis szobát,
hol estéinkre hullt a lámpa fénye
s nyugodt derűvel átölelt a béke?

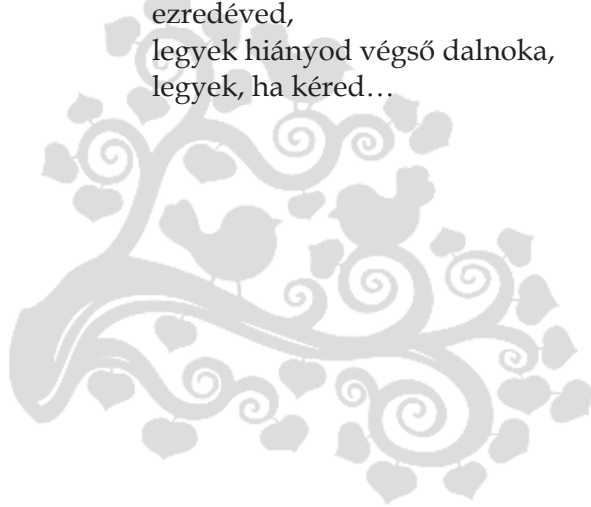
Felső hajnalokról ki mondhat el
igaz mesét? Értik-e még szavát?
Száz madártorokkal zúgva-zengve
ki celebrál ájtatos litániát,
áll-e díszesen gyertyaként újra
a felkelő fényben lángra gyúlva
ott, az ezernyi gesztenye virág?
Tündéri tájam! Én mesélnék rólad!
Te nevelted lelkem, álmodónak,
húrjain ódát zengenék magam,
de lásd, nincs hozzá gazdag, szép szavam.

Hidd el, akartam a díszet, az éket,
elmondani rólad, ezer szépet,
konokul százszor megpróbáltam,
de, ha a függöny elé kiálltam
szívem torkomban dobogott,
rendre megbuktam magam előtt is én,
szavaimból nem lett költemény;
Maradtak árva lelkembe zárva
rab madárnak a kalitkába, ki
hiába repdes, nem lel kiutat...
Legyen mégis tiéd e hódolat!
Köszöntelek kedves csodavilág,
s mind azt, amit benned élhettem át.
Élj bennem így, most már te, tovább.
Kincsem vagy! Bátor képzeletemnek
határt, mond ki szabhat?
Ki állít gátat a fénynek, a Napnak?
Gyönyörű Tündérkert!
Emlékeimbe takargatlak...

2003. március 5.

Legyek...

Legyek hegy, hús völgyek alján
rohanó patak,
legyek kő, harmattól könnyező
mohaáradat,
legyek lanka, ezer-szín rét, s mert
bűn amit hiszek,
legyek fenyő, hófödte bérc
fényszikrás íriszed,
legyek iramló villámfércben
lézerkés foka,
legyek kifeslett égi kéken
az önzés indoka,
legyek tüske, bogáncs, elárult
ezredéved,
legyek hiányod végső dalnoka,
legyek, ha kéred...

Órizlek magamban

Ha madár lehetnék, innen messze mennék,
fenyőerdőd mélyén csöndben fészket raknék,
innen messze mennék.

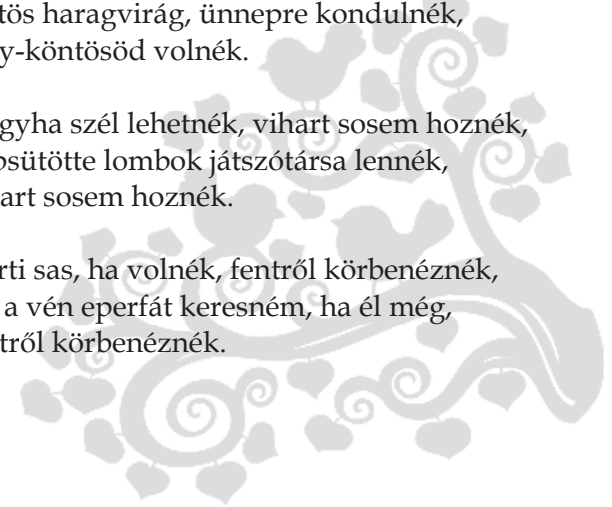
Ha vadvirág lennék, csipkés szirmom volna,
megfürdetném kertet, bűvös illatokba'
csipkés szirmon volna.

Harmatcsepp, ha lennék, rétek dísze lennék,
szivárványgyöngy pártát színeidből fonnék,
rétek dísze lennék..

Ha napsugár volnék, fény-köntösöd volnék,
fürtös haragvirág, ünnepre kondulnék,
fény-köntösöd volnék.

Hogyha szél lehetnék, vihart sosem hoznék,
napsütötte lombok játszótársa lennék,
vihart sosem hoznék.

Szirti sas, ha volnék, fentről körbenéznék,
azt a vén eperfát keresném, ha él még,
fentről körbenéznék.

De mert elhagytalak, csak sóvárgom Kincsem,
nem nőtt szárnyam sem, hogy hozzád elrepítsen,
csak sóvárgom Kincsem...

Félek nem láthatlak, vissza sosem térek,
őrizlek magamban: imát, örökséget,
vissza sosem térek.

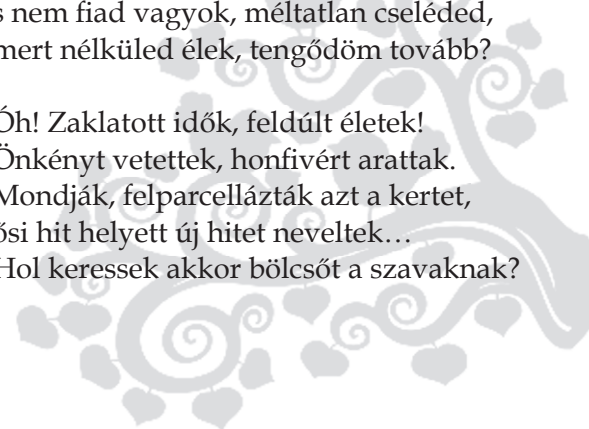
Hol keressek bölcsőt?

Töretlen ívű tisztelet Örökzöld Földem,
e tengerré dagad közönysivatagban
tőlem, kit a világégés tűzében szított
fergeteg, ártatlan melledről szakított,
s ki hozzád mindvégig hű maradtam.

Kérdezem, mi lehetsz nekem e földön
Te tiszta forrás, bennem zengő dallam,
mi az, amiért így hozzád kötődöm,
jövendő horizont roskadó tetőmön,
s oltárt díszítek néked még magamban?

Vagyok-e, ki szentelt földedre lépett,
felesküdtem, hordom a hűség zászlaját,
átmostak-e szennyel a túlradó évek,
s nem fiad vagyok, méltatlan cseléded,
mert nélküled élek, tengődöm tovább?

Óh! Zaklatott idők, feldúlt életek!
Önkényt vetettek, honfivért arattak.
Mondják, felparcellázták azt a kertet,
ősi hit helyett új hitet neveltek...
Hol keressek akkor bölcsőt a szavaknak?

Észre sem veszem

Ez a képem, s képed a falon,
ez a szobám, csöndes oltalom,
ez a házam, bástyám, várfalam,
ez a magány, benne jómagam.

Ez az utcánk, kopott járdasor,
ez a hazám, hogy éljek valahol,
ez a sorsom, kirótt szerepem,
ez életem... s észre sem veszem.

2007. június 10.

X. ÉS AMI KIMARADT

Vés-e jelet

Vés- e jelet az idő homlokára
– akárha keréknyom kanyarog a sárban, –
létezésem, ha nem volt hiába?

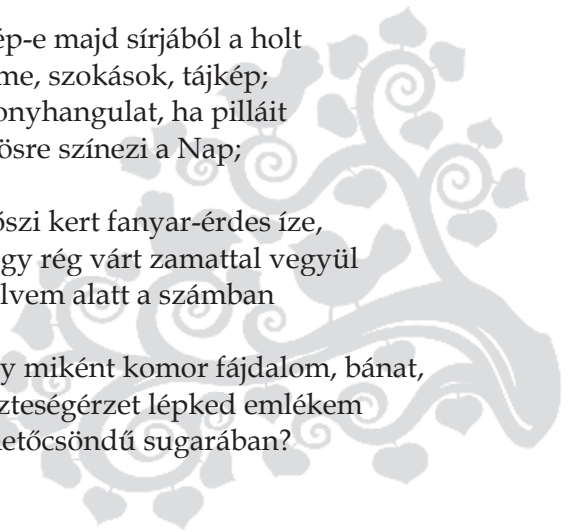
A kérdés váratlan félelmet hasít
a tudatban, lehet-e túlélni abban
a megszenvedett maroknyi

gondolatban, abban a szét-
forgácsolt, kibukott vallomásban
ami lényegem hitvallása volt,
s ez hiúság csupán, vagy játék?

Kilép-e majd sírjából a holt
eszme, szokások, tájkép;
alkonyhangulat, ha pilláit
vörösre színezi a Nap;

az őszi kert fanyar-édes íze,
ahogy rég várt zamattal vegyül
nyelvem alatt a számban

vagy miként komor fájdalom, bánat,
vesztességérzet lépked emlékem
temetőcsöndű sugarában?

Lesznek-e szárnyai az örök körforgás
lendületének, rég viselt színei a létnek
gondolatimból, ha visszatérnek?

Régi énemből kék lidérccláng-fények
lobognak-e, mintha itt volnék magam?
Létezésem, ha nem volt hiába,
Igen! Marad utánam jel a világba,

megérint valakit, s ő rendre életre hív
az időtérkép látszatútjait bejárva,
mert dalaiban, magát megtalálja.

Trezorizálva

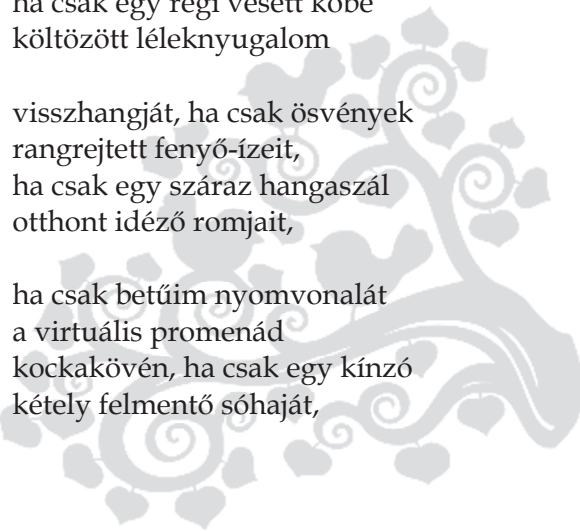
Ajándék perceit a létnek
szeretném összegyűjteni,
eldugaszolt üvegedények
pince-húsébe rejteni,

menteni tévedhetetlenül
illúzióim hímporát:
ha csak egy villanásnyi élet
időbe kövült lábnyomát,

ha csak egy fény-árnyék grafitti
ingó foltját a házfalon,
ha csak egy régi vésett kőbe
költözött léleknyugalom

visszhangját, ha csak ösvények
rangrejtett fenyő-ízeit,
ha csak egy száraz hangszál
otthont idéző romjait,

ha csak betűim nyomvonalát
a virtuális promenád
kockakövén, ha csak egy kínzó
kétely felmentő sóhaját,

ha csak a küzdés szárnyalását,
gyönyöröm ínyenc titkait
szeretném trezorba zárni ott;
mentenék magamból valamit

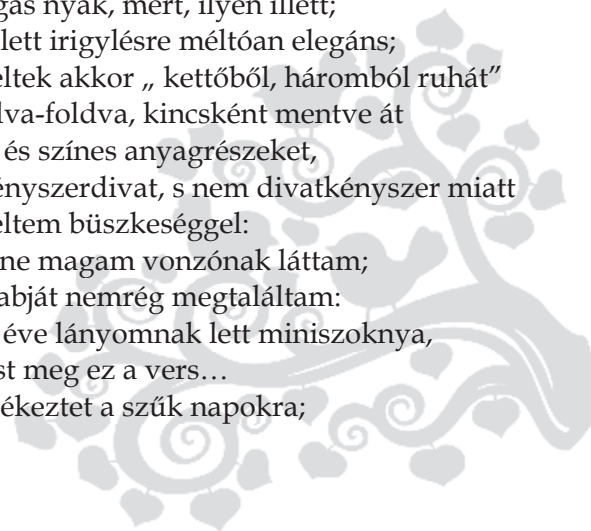
mielőtt a földbe rejtenek;
s ha szólnak majd a harsonák
előhoznám – gyönyörködjenek –
amit gyűjtöttem ideát.

Szombathely, 2011. augusztus 18.

Elkopnak végleg

... a bézsszínű ruhát mint újat viseltem,
anyám régi tavaszikabátja volt,
kitelt belőle,
alul nagy felhajtással;
leengedik, ha kell, kitart a hossza jövőre,
(csupán a kopott rész lett félredobva);
viselheted – mondták – ünnepnapokra!
bal oldalt, szívem fölött, sötétbarna szalagból
nevem kezdőbetűi: K.I.,
kedvesebb dísz, mint bármi;
derékon széles öv, hátul három behúzott
gombbal,
magas nyak, mert, ilyen illett;
így lett irigylésre méltóan elegáns;
viseltek akkor „kettőből, háromból ruhát”
toldva-foldva, kincsként mentve át
a jó és színes anyagrészeket,
a kényszerdivat, s nem divatkényszer miatt
viseltem büszkeséggel:
benne magam vonzónak láttam;
darabját nemrég megtaláltam:
pár éve lányomnak lett miniszoknya,
most meg ez a vers...
emlékeztet a szűk napokra;

így enyésznek, kopnak el végleg
akkori házak, hazák, korok, utcaképek,
fényképmögötti fényterek,
ahonnan
visszanézett rám az a serdülő lánygyerek.

Szombathely, 2011. augusztus 28.

Kifuthat hajóm

Fogódzni nem kell, megállok
szédülés nélkül a csúcson
rezzenéstelenül befogadni

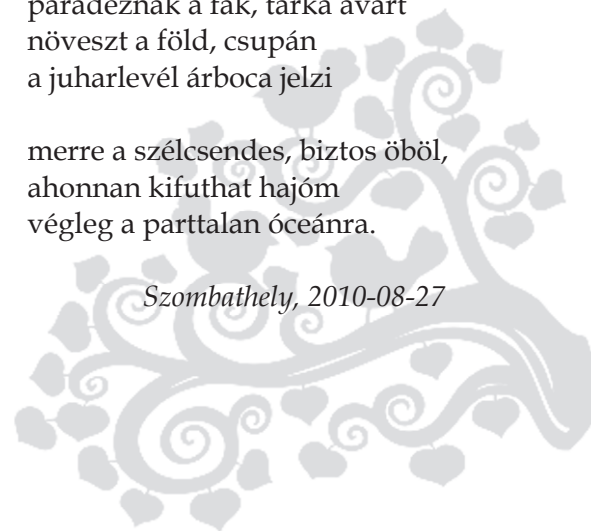
téridőm fennsíkján ködbeveszően
kitárulkozó festetlen jövőm,
gyönyörködöm misztériumában.

Az élet felhajtóereje tart,
léghulláma ringat puhán;
mire ideér a tél, mezítelenül

parádéznak a fák, tarka avart
növeszt a föld, csupán
a juharlevél árbova jelzi

merre a szélcsendes, biztos öböl,
ahonnan kifuthat hajóm
végleg a parttalan óceánra.

Szombathely, 2010-08-27

A szerző irodalmi munkássága

Részvétel antológiákban

- » Létidő-beszéd (Accordia Kiadó, Budapest, 2005)
- » Télidők fehér terein (Accordia Kiadó, Budapest, 2005)
- » Infúzió (A Magyar Orvosok és Képzőművészek Köre, 2005)
- » Fellobbanó árnyak (Accordia Kiadó, Budapest, 2006)
- » Emlékezés (A Magyar Orvosok és Képzőművészek Köre, 2006)
- » Jelek a hóezüstben (Accordia Kiadó, Budapest, 2006)
- » Szép írások 2007 (Accordia és Litera Nova Kiadó, Budapest, 2007)
- » A létigéken túl (Accordia Kiadó, Budapest, 2007)
- » Tükörképeink (A Magyar Orvosok és Képzőművészek Köre, 2007)
- » A bejárható végtelen (Accordia Kiadó, Budapest, 2008)
- » Arcok és Énekek (Rím Könyvkiadó, Budapest, 2008)
- » Hullámtörések (A Magyar Orvosok és Képzőművészek Köre, 2008)
- » Arcok és Énekek (Rím Könyvkiadó, Budapest, 2009)
- » Gyümölcseinek (A Magyar Orvosok és Képzőművészek köre, 2009)
- » Arcok és Énekek (Rím Könyvkiadó, Budapest, 2010)
- » Héttorony (EX-IMP Kft., Debrecen, 2010)
- » Ostoros villám Országos Holló László verspályázat Gyomaendrődi közalapítvány kiadásában (Kapitális Kft., Debrecen, 2011)

Önálló kötet

- » Létezés fűszálra fűzve (Accordia Kiadó, Budapest, 2006)
- » Indexre tett tévelygésem (Accordia Kiadó, Budapest, 2007)
- » Tündérkert selyemútjain (Litera Nova Kiadó, Budapest, 2008)
- » Képmás másképp műfordításkötet (Balog és T. Kft., Szombathely, 2010)
- » Koosán Ildikó válogatott műfordításai Remy de Gourmont SIMONE (Balogh és T. Kft., Szombathely, 2011)

Irodalmi folyóiratban, szaklapban

- » Ezredvég 2011
- » Győri Műhely 2010
- » Orvosi hetilap 2006
- » Továbbiak 2005, 2004

Elismerések

- » X. Aquincumi költőverseny: Pannon Művészeti Alapítvány különdíja: 2007
- » Nagy Lajos Irodalmi és Képzőművészeti Társaság: Dicsérő oklevél 2008
- » XII. Aquincumi költőverseny: Aquincumi Múzeum különdíja 2009
- » XIII. Aquincumi költőverseny: Aquincumi Múzeum különdíja 2010

A szerk.

Tartalom

Bevezető helyett.....	7
I. Korunk ösvényein.....	15
Mikor a kor.....	17
Egy árokszéli gyom sirámai.....	18
Hajléktalanok.....	19
Iszabirkózás.....	20
Kikiáltó.....	21
Szocio-makáma.....	24
Béke!.....	26
Ez ma a tét!.....	28
Hirdetések.....	30
Szociofotó.....	32
Láزدjon, aki földet ás.....	33
Hajléktalanok dala.....	34
Hajléktalan magányban.....	35
Rómát citálni.....	36
József Attilához.....	37
Hol itt az épp jó?.....	38
Tűzijáték.....	39
II. Természet-közelben.....	41
A Természethez.....	43
Estefelé.....	44
Márciushoz.....	45
Tavaszz.....	46
Viharos tercínák.....	47

Vidám a reggel.....	48
Kánikula.....	50
Hőségnap után.....	51
Nyárvégi éj.....	52
Indián nyár.....	53
Hervadás.....	54
Őszi sanzon.....	55
III. Lélektükör.....	57
Léted, ha kutatom.....	59
Gátszakadás.....	61
Álmodtam.....	62
Akarat.....	63
Lehet-e várni?.....	64
Izzás.....	65
Alkonyfényben.....	66
Nem törsz.....	67
Aki megváltozna.....	69
Engedj gyermekként magadhoz újra.....	71
Arcaim.....	72
Debrecen.....	73
Meditáció.....	74
Ahogyan én is születtem.....	75
IV. Mi ketten.....	77
Teérted vagyok és voltam.....	79
Szeretni vélem jössz-e még.....	80
Megszokás.....	81
December.....	82

Ne hívj fel	83
Veszekedés	84
Aznapi	86
Ha akarod	88
Kidobhatod	90
Válás	91
Tartunk két lépés távolságot	92
Ha visszaköltözől	93
Ábrándozás	94
Meg tud-e minket védeni?	95
Mi voltunk?!	97
 V. Pillanatképek	 99
 Festette Holló László	 101
Téli táj tanyával	103
Nyírfá.	104
Sárga repcetábla	105
Nunc vino pellite curas!	106
Episztola a névtelen régészhez	108
Bárzongorista	110
Szemirámiszi kert	111
Balatonlelle	112
Forgatókönyv	113
Önarckép	115
Aquincum ünnepén	116
Odesszai anziksz	117
Perpetuum mobile	118
S mit tehetünk még?	119
Kenyérsütés	120
Ítéletidő	122

Október 6.	124
Kilátás	125
Nem gyújt estére lámpát.	126
 VI. Hétköznapi filozófia	 127
 Tényszerűen	 129
A tiszta lap regénye	130
Cucurbita maxima	132
Rendet kellene rakni	133
Amit kidobnék, amit meghagyok	135
Szélkerék	137
Lopni az időt	138
El sem hiszem	139
Szavak rajzanak elő	140
 VII. Gyermekversek	 143
 Mesélni jó!	 145
Fülbevaló	147
Küzdelem	148
Csicser Csibi	149
Káráló	150
Zengő Zizi	151
Zsákmány nélkül	153
Micus, a gondoskodó	154
Hópehelytánc	156
Télapóálom	158
Pók Panna	159
Bolondos mesék	161
Seprút a gondokhoz ...	163

VIII. Haiku	165
Szilánkok.....	167
Nyári fotók	168
Őszi gondolatok.....	170
IX. Mikor az emlék.....	171
ÓDA.....	173
Legyek.....	178
Őrizlek magamban	179
Hol keressek bölcsőt?	181
Észre sem veszem	182
X. És ami kimaradt.....	183
Vés-e jelet	185
Trezorizálva	187
Elkopnak végleg.....	189
Kifuthat hajóm	191
A szerző irodalmi munkássága	192

